
DEN
KOSTELIGE
PERLE

DEN
KOSTELIGE
PERLE

ET UTVALG AV ÅPENBARINGENE,
OVERSETTELSENE OG BERETNINGENE TIL
JOSEPH SMITH

DEN FØRSTE PROFET, SEER OG ÅPENBARER I
JESU KRISTI KIRKE AV
SISTE DAGERS HELLIGE

INNHold

Innledning	V
Moses	1
Abraham.31
Faksimile 132
Faksimile 240
Faksimile 346
Joseph Smith – Matteus48
Joseph Smith – Historie52
Trosartiklene69

INNLEDNING

Den kostelige perle er et utvalg av utsøkt stoff som berører mange viktige sider ved Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges tro og lære. Dette stoffet ble oversatt og frembragt av profeten Joseph Smith, og det meste ble utgitt i Kirkens tidsskrifter på hans tid.

Den første samling stoff med tittelen Den kostelige perle ble laget i 1851 av Franklin D. Richards som dengang var et medlem av De tolvts råd og president for Den britiske misjon. Hensikten var å sørge for at enkelte viktige artikler som bare hadde hatt begrenset utbredelse på Joseph Smiths tid, ble lettere tilgjengelig. Etter hvert som Kirkens medlemstall økte over hele Europa og Amerika, ble det behov for å gjøre dette stoffet tilgjengelig. Den kostelige perle ble flittig brukt og ble senere et av Kirkens standardverker etter initiativ fra Det første presidentskap og generalkonferansen i Salt Lake City den 10. oktober 1880.

Innholdet er blitt revidert flere ganger etter hvert som Kirkens behov har gjort det nødvendig. I 1878 ble det lagt til enkelte deler av Mose bok som ikke var med i den første utgaven. I 1902 tok man ut enkelte deler av Den kostelige perle som også sto i Lære og pakter. Inndeling i kapitler og vers med fotnoter fant sted i 1902. Den første utgaven med to kolonner og stikkordregister kom i 1921. Ingen andre forandringer ble foretatt før i april 1976 da to åpenbaringer ble tatt inn. I 1979 ble disse to åpenbaringene tatt ut av Den kostelige perle og flyttet til Lære og pakter hvor de nå er å finne som kapittel 137 og 138. I den nåværende utgaven er det foretatt noen forandringer for å bringe teksten på linje med tidligere dokumenter.

Her er en kort oversikt over det nåværende innhold:

1. *Utdrag fra Mose bok*. Et utdrag fra Første Mosebok hentet fra Joseph Smiths oversettelse av Bibelen som han påbegynte i juni 1830.
2. *Abrahams bok*. En inspirert oversettelse av opptegnelser skrevet av Abraham. Joseph Smith startet oversettelsen i 1835 etter anskaffelsen av noen egyptiske papyrusruller. Denne oversettelsen ble utgitt som føljetong i *Times and Seasons*, første gang den 1. mars 1842 i Nauvoo, Illinois.
3. *Joseph Smith – Matteus*. Et utdrag av Matteus' vitnesbyrd i Joseph Smiths oversettelse av Bibelen (se Lære og pakter 45:60–61 hvor han får guddommelig befaling om å begynne oversettelsen av Det nye testamente).
4. *Joseph Smith – Historie*. Utdrag fra Joseph Smiths offisielle

vitnesbyrd og historie som han og hans skrivere utarbeidet i 1838–1839 og som ble utgitt som føljetong i *Times and Seasons* i Nauvoo, Illinois, første gang den 15. mars 1842.

5. *Trosartiklene i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige*. En erklæring av Joseph Smith utgitt i *Times and Seasons* den 1. mars 1842 sammen med en kort beskrivelse av Kirkens historie, bedre kjent under navnet Wentworth-brevet.

UTDRAG FRA MOSE BOK

Et utdrag av oversettelsen av Bibelen slik det ble åpenbart til profeten Joseph Smith, fra juni 1830 til februar 1831.

KAPITTEL 1 (Juni 1830)

Gud åpenbarer seg for Moses – Moses blir forklart – Satan konfronterer ham – Moses ser mange verdener som er bebodd – Verdenen uten tall ble skapt av Sønnen – Guds gjerning og herlighet er å tilveiebringe mennesket uødelighet og evig liv.

GUDS ord som han ^atalte til ^bMoses en gang da Moses ble ført opp på et meget høyt fjell,

2 og han ^aså Gud ^bansikt til ansikt, og han talte med ham, og ^cGuds herlighet hvilte på Moses, derfor kunne Moses ^dtåle hans nærvær.

3 Og Gud talte til Moses og sa: Se, jeg er ^aGud Herren Den Allmechtige, og ^bUendelig er mitt navn, for jeg er uten dagers

begynnelse eller års ende, og er ikke dette uendelig?

4 Og se, du er min sønn, derfor ^ase, og jeg vil vise deg ^bmine henders gjerninger, men ikke alle, for mine ^cgjerninger er ^duten ende, og også mine ^eord, for de opphører aldri.

5 Derfor kan intet menneske skue alle mine gjerninger uten at det ser all min herlighet, og intet menneske kan se all min herlighet og deretter forbli i kjødet på jorden.

6 Og jeg har et verk for deg, Moses, min sønn, og du er i min ^aEnbårnes ^blignelse, og min Enbårne er og skal være ^cFrelsen, for han er full av ^dnåde og ^esannhet, men det er ^fingen Gud foruten meg, og alle ting er for mitt åsyn, for jeg ^gkjenner dem alle.

7 Og nå, se, denne ene ting

1 1a Alma 12:30;
Moses 1:42.
b vs Moses.
2a 2M 3:6; 33:11;
jso 2M 33:20, 23
(Tillegg);
Joh 1:18; 6:46;
Ether 3:6–16;
Moses 1:11.
b 4M 12:6–8;
5M 34:10;
L&p 17:1.
c 5M 5:24;
Moses 1:13–14, 25.
vs Herlighet.
d vs Forklarelse.

3a Åp 11:17; 19:6;
1 Ne 1:14; L&p 121:4.
vs Gud, guddommen.
b Jes 63:16;
L&p 19:9–12;
Moses 7:35.
vs Uendelig.
4a Moses 7:4.
b Moses 7:32, 35–37.
c Sal 40:6;
L&p 76:114.
d Sal 111:7–8;
Moses 1:38.
e 2 Ne 9:16;
L&p 1:37–39.
vs Guds ord.

6a vs Enbårne.
b 1M 1:26;
Ether 3:14–15;
Moses 1:13–16.
c vs Frelser.
d Joh 1:14, 17;
Alma 13:9.
vs Nåde.
e Moses 5:7.
f 1 Kong 8:60;
Jes 45:5–18, 21–22.
g 1 Ne 9:6;
2 Ne 9:20;
Alma 18:32;
L&p 38:1–2.
vs Allvitende.

viser jeg deg, Moses, min sønn, for du er i verden, og nå viser jeg den for deg.

8 Og det skjedde at Moses så og skuet den ^aklode hvorpå han var skapt, og Moses ^bskuet verden og dens ender og alle menneskenes barn som er og som var skapt, og han ^cundret og forundret seg storlig over dette.

9 Og Guds nærvær trakk seg bort fra Moses så hans herlighet ikke hvilte på Moses, og Moses ble overlatt til seg selv. Og da han ble overlatt til seg selv, falt han til jorden.

10 Og det skjedde at et tidsrom av mange timer gikk før Moses igjen fikk sin naturlige ^astyrke som menneske, og han sa til seg selv: Nå, av denne grunn vet jeg at mennesket er ^bintet, noe jeg aldri hadde forestilt meg.

11 Men nå har mine egne øyne sett ^aGud, dog ikke mine ^bnaturlige, men mine åndelige øyne, for mine naturlige øyne kunne ikke ha skuet, for jeg ville ha ^cvisnet bort og ^domkommet i hans nærvær, men hans herlighet hvilte på meg, og jeg skuet hans ^eåsyn, for jeg ble ^fforklaret for hans åsyn.

12 Og det skjedde at da Moses hadde sagt disse ord, se, da

kom ^aSatan og ^bfristet ham og sa: Moses, menneskesønn, tilbe meg.

13 Og det skjedde at Moses så på Satan og sa: Hvem er du? For se, jeg er en ^aGuds sønn i hans Enbårnes lignelse, og hvor er din herlighet så jeg skulle tilbe deg?

14 For se, jeg kunne ikke se på Gud uten at hans herlighet hvilte på meg, og jeg ble ^aforklaret for hans åsyn. Men som et alminnelig menneske kan jeg se på deg. Er det ikke virkelig slik?

15 Velsignet være min Guds navn, for hans ^aÅnd har ikke helt forlatt meg, og hvor er ellers din herlighet, for den er mørke for meg? Og jeg kan skjelve mellom deg og Gud, for Gud sa til meg: ^aTilbe Gud, for ham alene skal du ^btjene.

16 Vik bort, Satan, bedra meg ikke, for Gud sa til meg: Du er etter ^amin Enbårnes lignelse.

17 Og han ga meg også bud da han ropte på meg fra den brennende ^atornebusk og sa: ^bPåkall Gud i min Enbårnes navn, og tilbe meg.

18 Og Moses sa videre: Jeg vil ikke opphøre med å påkalle Gud, jeg har andre ting jeg vil spørre ham om, for hans herlighet har hvilt på meg, derfor kan

8a Moses 2:1.

b Moses 1:27.

c Sal 8:4–5.

10a Dan 10:8, 17;

1 Ne 17:47;

Alma 27:17;

JS – H 1:20.

b Dan 4:35;

Hel 12:7.

11a vs Gud, guddommen.

b L&p 67:10–13;

Moses 6:36.

c 2M 19:21.

d 2M 20:19.

e 1M 32:30;

Moses 7:4.

f Mat 17:1–8.

vs Forklarelse.

12a Moses 4:1–4.

vs Djevel.

b Moses 6:49.

vs Friste, fristelse.

13a Sal 82:6;

Heb 12:9;

1 Joh 3:2.

14a vs Forklarelse.

15a Mat 4:10.

vs Tilbe, tilbedelse.

b 1 Sam 7:3;

3 Ne 13:24.

16a Moses 1:6.

17a 2M 3:2.

b Moses 5:8.

jeg skjelne mellom ham og deg. Vik fra meg, Satan.

19 Og nå, da Moses hadde sagt disse ord, ropte Satan med høy røst, raste mot jorden, befalte og sa: Jeg er den ^aEnbårne, tilbe meg.

20 Og det skjedde at Moses begynte å frykte meget, og som han begynte å frykte, så han ^ahelvetes bitterhet. Men da han ^bpåkalte Gud, fikk han styrke, og han befalte og sa: Vik fra meg, Satan, for bare denne ene Gud, som er herlighets Gud, vil jeg tilbe.

21 Og nå begynte ^aSatan å skjelve og jorden rystet, og Moses mottok styrke og påkalte Gud og sa: I den Enbårnes navn, vik fra meg, Satan.

22 Og det skjedde at Satan ropte med høy røst, med gråt og jammer og ^atenners gnissel, og han vek bort, ja, fra Mose nærvær, så han ikke så ham.

23 Og nå, om dette bar Moses vitnesbyrd, men på grunn av ugudelighet finnes det ikke blant menneskenes barn.

24 Og det skjedde at da Satan hadde veket bort fra Moses, at Moses løftet sine øyne mot himmelen, og han var fylt av ^aDen hellige ånd som bærer vitnesbyrd om Faderen og Sønnen.

25 Og da han påkalte Guds navn, skuet han igjen hans her-

lighet, for den hvilte på ham, og han hørte en røst som sa: Velsignet er du, Moses, for jeg, Den Allmektige, har utvalgt deg, og du skal gjøres sterkere enn mange ^avann, for de skal adlyde din ^bbefaling som om du var ^cGud.

26 Og se, jeg er med deg, ja, inntil dine dagers ende, for du skal ^abefri mitt folk, ja, mitt ^butvalgte ^cIsrael fra ^dtrelldom.

27 Og det skjedde mens røsten ennå talte, at Moses løftet sine øyne og ^askuet jorden, ja, den ganske jord, og det var ikke en eneste av dens bestanddeler som han ikke så og skjelnet ved Guds Ånd.

28 Og han skuet også dens innbyggere, og det var ikke en sjel som han ikke så, og han skjelnet dem ved Guds Ånd, og deres antall var stort – ja, utallige som sanden ved havets bredd.

29 Og han skuet mange land, og hvert land ble kalt ^ajord, og de var bebodd.

30 Og det skjedde at Moses påkalte Gud og sa: Fortell meg, jeg ber deg, hvorfor er disse ting slik, og av hva dannet du dem?

31 Og se, Herrens herlighet hvilte på Moses så Moses sto i Guds nærvær og talte med ham ^aansikt til ansikt. Og Gud Herren sa til Moses: I min egen ^bhensikt har jeg skapt disse ting.

19a Mat 24:4–5.

20a vs Helvete.

b JS – H 1:15–16.
vs Bønn.

21a vs Djevel.

22a Mat 13:41–42;

Mosiah 16:1–3.

24a vs Hellige ånd, Den.

25a 2M 14:21–22.

b vs Kraft, makt;
Prestedømme.

c 2M 4:16.

26a 2M 3:7–12.

b vs Utvalgt (adjektiv
eller substantiv).

c 1 Kong 8:51–53.

vs Israel.

d 1 Ne 17:23–25.

27a L&P 88:47; Moses 1:8.
vs Syn.

29a vs Jord.

31a 5M 5:4; Moses 1:11.

b Jes 45:17–18;

2 Ne 2:14–15.

Her er visdom, og den forblir hos meg.

32 Og ved ^amin makts ord, som er min Enbårne Sønn som er full av ^bnåde og ^csannhet, har jeg skapt dem.

33 Og ^averdener uten tall har jeg ^bskapt, og jeg skapte også dem i min egen hensikt, og ved Sønnen, som er min ^cEnbårne, skapte jeg dem.

34 Og det ^aførste av alle mennesker har jeg kalt ^bAdam, som er ^cmange.

35 Men til deg gir jeg bare en beretning om denne jord og dens innbyggere. For se, det er mange verdener som har gått bort ved min makts ord. Og det er mange som fremdeles består, og utallige er de for mennesket, men for meg er alle ting talte, for de er mine og jeg ^akjenner dem.

36 Og det skjedde at Moses talte til Herren og sa: Vær barmhjertig mot din tjener, O Gud, og fortell meg om denne jord og dens innbyggere, og også om himlene, og da vil din tjener være tilfreds.

37 Og Gud Herren talte til Moses og sa: ^aHimlene, de er mange, og kan ikke telles av

mennesket, men for meg er de talte, for de er mine.

38 Og som én jord og dens himler går bort, skal en annen komme, og det er ^aingen ende på mine gjerninger, ei heller på mine ord.

39 For se, dette er min ^agjerning og min ^bherlighet – å tilveiebringe mennesket ^cudødelighet og ^devig liv.

40 Og nå, Moses, min sønn, vil jeg tale til deg om denne jord på hvilken du står, og du skal ^askrive det som jeg skal si.

41 Og på en dag når menneskenes barn skal akte mine ord for intet og ^ata mange av dem bort fra boken som du skal skrive, se, da vil jeg oppreise en annen ^blik deg, og ^cde skal igjen finnes blant menneskenes barn – blant så mange som vil tro.

42 (Disse enda ble ^atalt til Moses på fjellet hvis navn ikke skal bli kjent blant menneskenes barn. Og nå tales de til deg. Vis dem ikke til noen uten til dem som tror. Slik er det. Amen.)

KAPITTEL 2

(Juni–oktober 1830)

Gud skaper himlene og jorden –

32a Joh 1:1–4, 14;
Heb 1:1–3;
Åp 19:13;
Jak bok 4:9;
Moses 2:1, 5.
vs Jesus Kristus.
b Sal 19:2;
Moses 5:7–8.
vs Nåde.
c vs Sannhet.
33a Sal 8:4–5;
L&p 76:24;
Moses 7:29–30.

b vs Skape, skapelse.
c Moses 1:6.
34a Moses 3:7.
b Abr 1:3.
vs Adam.
c Moses 4:26; 6:9.
35a Moses 1:6; 7:36.
vs Allvitende.
37a Abr 4:1.
vs Himmel.
38a Moses 1:4.
39a Rom 8:16–17;
2 Ne 2:14–15.

vs Forløsningsplan.
b vs Herlighet.
c vs Udødelig,
udødelighet.
d vs Evig liv.
40a 2 Ne 29:11–12.
41a 1 Ne 13:23–32;
Moses 1:23.
b 2 Ne 3:7–19.
c 1 Ne 13:32, 39–40;
L&p 9:2.
42a Moses 1:1.

Alle former for liv blir skapt – Gud skaper mennesket og gir det herredømme over alt annet.

Og det skjedde at Herren talte til Moses og sa: Se, jeg ^aåpnebarer for deg angående denne ^bhimmel og denne ^cjord, skriv de ord som jeg taler. Jeg er begynnelsen og enden, ^dDen Allmektige Gud, ved min ^eEnbårne ^fskapte jeg disse ting, ja, i begynnelsen skapte jeg himmelen og den jord på hvilken du står.

2 Og ^ajorden var øde og uten form, og jeg lot mørke komme over dypet, og min Ånd hvilte over vannflaten, for jeg er Gud.

3 Og jeg, Gud, sa: La det bli ^alys, og det ble lys.

4 Og jeg, Gud, så lyset og at lyset var ^agodt. Og jeg, Gud, skilte lyset fra mørket.

5 Og jeg, Gud, kalte lyset dag, og mørket kalte jeg natt, og dette gjorde jeg ved ^amin makts ord, og det skjedde slik som jeg ^btalte. Og det ble aftan og det ble morgten den ^cførste dag.

6 Og videre sa jeg, Gud: La det bli en ^ahvelving midt i vannet, og som jeg talte, slik ble det, og jeg sa: La den skille vann fra vann, og det ble gjort.

7 Og jeg, Gud, gjorde hvelvingen og skilte ^avannene, ja, de store vann under hvelvingen, fra vannene som var over

hvelvingen, og som jeg talte, slik ble det.

8 Og jeg, Gud, kalte hvelvingen ^ahimmel, og det ble aftan og det ble morgten den annen dag.

9 Og jeg, Gud, sa: La vannene under himmelen bli samlet sammen til ^aett sted, og det ble slik. Og jeg, Gud, sa: La det bli ^atørt land, og det ble slik.

10 Og jeg, Gud, kalte det tørre land ^ajord, og vannene som hadde samlet seg, kalte jeg hav, og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt, var godt.

11 Og jeg, Gud, sa: La jorden bære frem ^agress, planter som setter frø, frukttrær som bærer frukt, hvert etter sitt slag, og trær som bærer frukt som har frø i seg, på jorden, og som jeg talte, slik ble det.

12 Og jorden bar frem gress, enhver plante som frø seg etter sitt slag, og treet som bærer frukt med sine frø i, hvert etter sitt slag, og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt var godt.

13 Og det ble aftan og det ble morgten den tredje dag.

14 Og jeg, Gud, sa: La det bli lys på himmelhvelvingen til å skille dagen fra natten, og la dem være til tegn og til årstider og til dager og til år.

15 Og la dem være til lys på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden, og det ble slik.

2 1a Moses 1:30, 36.

b vs Himmel.

c Moses 1:8.

d vs Gud, guddommen – Gud Faderen.

e vs Enbårne.

f vs Skape, skapelse.

2a 1M 1:2;

Abr 4:2.

3a L&p 88:6–13.

vs Lys, Kristi lys.

4a 1M 1:4;

Abr 4:4.

5a Moses 1:32.

b 2 Kor 4:6.

c 1M 1:5.

6a 1M 1:6–8.

7a Abr 4:9–10.

8a vs Himmel.

9a 1M 1:9; Abr 4:9.

10a vs Jord.

11a 1M 1:11–12;

Abr 4:11–12.

16 Og jeg, Gud, gjorde to store "lys, det større lys til å råde over dagen, og det mindre lys til å råde over natten, og det større lys var solen, og det mindre lys var månen, og stjernene ble også skapt ifølge mitt ord.

17 Og jeg, Gud, satte dem på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden,

18 og solen til å råde over dagen, og månen til å råde over natten og til å skille lyset fra mørket, og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt var godt.

19 Og det ble aften og det ble morgen den fjerde dag.

20 Og jeg, Gud, sa: La vannene frembringe en vrimmel av levende skapninger og fugler som kan fly over jorden under himmelhvelvingen.

21 Og jeg, Gud, skapte store "hvaler og enhver levende skapning som rører seg som vannet frembrakte en vrimmel av, hver etter sitt slag, og enhver vinget fugl etter sitt slag. Og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt, var godt.

22 Og jeg, Gud, velsignet dem og sa: Vær fruktbare og "bli mange og fyll vannene i havet, og la fuglene formere seg på jorden.

23 Og det ble aften og det ble morgen den femte dag.

24 Og jeg, Gud, sa: La jorden frembringe levende skapninger, hver etter sitt slag, kveg og

krypdyr og jordens dyr, hvert etter sitt slag, og det ble slik.

25 Og jeg, Gud, gjorde de ville dyr på jorden, hvert etter sitt slag, og kveget etter sitt slag, og alt som kryper på jorden, hvert etter sitt slag, og jeg, Gud, så at alt dette var godt.

26 Og jeg, Gud, sa til min "Enbårne som var hos meg fra begynnelsen: La oss ^bgjøre mennesket i vårt "bilde, etter vår lignelse, og det ble slik. Og jeg, Gud, sa: La dem ha "herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over kveget og over hele jorden og over alle krypdyr som kryper på jorden.

27 Og jeg, "Gud, skapte mennesket i mitt eget bilde, i min Enbårnes bilde skapte jeg det, til mann og kvinne skapte jeg dem.

28 Og jeg, Gud, velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli "mange og fyll jorden og legg den under dere, og ha herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over alt levende som rører seg på jorden.

29 Og jeg, Gud, sa til mennesket: Se, jeg har gitt dere hver plante som bærer frø som finnes på hele jordens overflate, og hvert tre med frukt som setter frø. Det skal være til "føde for dere.

30 Og til alle jordens dyr og til alle luftens fugler og til alt som kryper på jorden som jeg skjenker liv, skal alle rene planter gis

16a 1M 1:16.

21a 1M 1:21;

Abr 4:21.

22a 1M 1:22–25;

Abr 4:22–25.

26a vs Jesus Kristus.

b vs Skape, skapelse.

c 1M 1:26–27;

Moses 6:8–10;

Abr 4:26–27.

d 1M 1:28;

Moses 5:1;

Abr 4:28.

27a vs Gud,
guddommen.

28a Moses 5:2.

29a 1M 1:29–30;

Abr 4:29–30.

til føde, og som jeg talte, slik ble det.

31 Og jeg, Gud, så alt jeg hadde gjort, og se, alt jeg hadde gjort var meget ^agodt, og det ble aften og det ble morgen den ^bsjette dag.

KAPITTEL 3 (Juni–oktober 1830)

Gud skapte alle ting åndelig før de ble naturlige på jorden – Han skapte mennesket, det første kjød på jorden – Kvinnen er en medhjelp som er mannens like.

SÅLEDES ble himmelen og jorden og ^aalle deres herskarer ^bfullendt.

2 Og på den syvende dag avsluttet, jeg, Gud, min gjerning, og alle ting som jeg hadde gjort, og jeg ^ahvilte på den ^bsyvende dag fra all min gjerning, og alle ting som jeg hadde gjort, var fullendt, og jeg, Gud, så at de var gode.

3 Og jeg, Gud, ^avelsignet den syvende dag og helliget den, for på den dag hvilte jeg fra all min ^bgjerning, fra alt som jeg, Gud, hadde skapt og gjort.

4 Og nå, se, jeg sier deg at dette er himmelens og jordens slekter da de ble skapt, på den

dag da jeg, Gud Herren, gjorde himmelen og jorden,

5 og hver markens plante ^afør den var i jorden, og hver markens urt før den vokste frem. For jeg, Gud Herren, ^bskapte alle ting som jeg har omtalt, ^cåndelig, før de ble naturlige på jordens overflate. For jeg, Gud Herren, hadde ikke latt det regne på jorden. Og jeg, Gud Herren, hadde ^dskapt alle menneskenes barn, men ennå ikke noe menneske til å dyrke ^ejorden, for i ^fhimmelen ^gskapte jeg dem, og ennå fantes det ikke noe kjød på jorden hverken i vannet eller i luften.

6 Men jeg, Gud Herren, talte, og ^aen damp steg opp fra jorden og vannet hele jordens overflate.

7 Og jeg, Gud Herren, dannet mennesket av jordens ^astøv og blåste livets ånde i hans nese, og ^bmennesket ble en levende ^csjel, det ^dførste kjød på jorden, også det første menneske, ikke desto mindre var alle ting skapt før, men de var skapt åndelig og gjort ifølge mitt ord.

8 Og jeg, Gud Herren, plantet en hage øst i ^eEden, og der satte jeg mennesket som jeg hadde formet.

9 Og ut av jorden lot jeg, Gud

31a 1M 1:31;
L&p 59:16–20.

b 2M 20:11;
Abr 4:31.

3 1a 1M 2:1;
Abr 5:1.

b vs Skape, skapelse.

2a 1M 2:2–3;
Abr 5:2–3.
vs Hvile.

b vs Sabbatsdagen.

3a Mosiah 13:19.

b 2M 31:14–15.

5a 1M 2:4–5;
Abr 5:4–5.

b Moses 6:51.

c L&p 29:31–34;

Abr 3:23.

vs Åndelig skapelse.

d vs Ånd.

e 1M 2:5.

f vs Himmel.

g vs Mennesket,

mennesker –

Mennesket er vår
himmelske Faders
åndebarn.

6a 1M 2:6.

7a 1M 2:7;

Moses 4:25; 6:59;

Abr 5:7.

b vs Adam.

c vs Sjel.

d Moses 1:34.

8a vs Eden.

Herren, hvert tre som er behagelig i menneskets øyne, vokse naturlig, og mennesket kunne se det. Og det ble også en levende sjel, for det var åndelig på den dag da jeg skapte det, for det forblir i den sfære som jeg, Gud, skapte det, ja, endog alle ting som jeg beredte til menneskets bruk, og mennesket så at det var godt til føde. Og jeg, Gud Herren, plantet også ^alivets tre midt i hagen, og også ^btreet til kunnskap om godt og ondt.

10 Og jeg, Gud Herren, lot en elv gå ut fra Eden for å vanne hagen, og derfra delte den seg i fire ^astrømmer.

11 Og jeg, Gud Herren, kalte den første Pison, og den renner omkring hele landet Havilah hvor jeg, Gud Herren, skapte meget gull.

12 Og gullet i dette landet var godt, og der var bdellium og onyks-sten.

13 Og navnet på den andre elven var Gihon, den samme som renner omkring hele landet Etiopia.

14 Og navnet på den tredje elven var Hiddekel, den som renner østenfor Assur. Og den fjerde elven var Eufkrat.

15 Og jeg, Gud Herren, tok mennesket og satte ham i Edens hage for å dyrke den og ta vare på den.

16 Og jeg, Gud Herren, befalte mennesket og sa: Av hvert tre i hagen kan du fritt ete,

17 men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke ete. Ikke desto mindre kan du selv ^avelge, for det er deg gitt, men husk at jeg forbyr det, for på den ^bdag du eter av det, skal du visselig ^cdø.

18 Og jeg, Gud Herren, sa til min ^aEnbårne at det ikke var godt for mennesket å være alene, derfor vil jeg gjøre ham en ^bmedhjelp som er hans like.

19 Og av jorden formet jeg, Gud Herren, alle dyr på marken og alle fugler i luften og befalte dem at de skulle komme til Adam for å se hva han ville kalle dem. Og de var også levende sjeler, for jeg, Gud, blåste livets ånde i dem og befalte dem at det navn Adam ga hver levende skapning, det skulle den ha.

20 Og Adam ga navn til alt kveg og til fuglene i luften og til alle dyr på marken, men hva Adam angår, fantes det ingen medhjelp til ham som var hans like.

21 Og jeg, Gud Herren, lot en dyp søvn komme over Adam, og han sov, og jeg tok et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt.

22 Og av det ribben som jeg, Gud Herren, hadde tatt fra mannen, dannet jeg en ^akvinne og førte henne til mannen.

23 Og Adam sa: Dette vet jeg nå er ben av mine ben og ^akjøtt av mitt kjøtt, hun skal kalles manninne, for av mannen ble hun tatt.

^{9a} vs Livets tre.

^b 1M 2:9.

10a 1M 2:10.

17a Moses 7:32.

vs Handlefrihet.

^b Abr 5:13.

^c 1M 2:17.

vs Død, fysisk;

Dødelig, dødelighet.

18a vs Enbårne.

^b 1M 2:18;

Abr 5:14.

22a vs Eva;

Kvinne, kvinner.

23a 1M 2:23; Abr 5:17.

24 Derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og skal "holde seg til sin hustru, og de skal være ^bett kjød.

25 Og de var begge nakne, mannen og hans hustru, og skammet seg ikke.

KAPITTEL 4 (Juni–oktober 1830)

Hvordan Satan ble djevelen – Han frister Eva – Adam og Eva faller, og døden kommer inn i verden.

Og jeg, Gud Herren, talte til Moses og sa: Den "Satan som du har befalt i min Enbårnes navn, er den samme som var fra ^bbegynnelsen, og han kom til meg og sa: Se, her er jeg, send meg, jeg vil være din sønn, og jeg vil forløse hele menneskeheten så ikke en eneste sjel går tapt, og "jeg vil visselig gjøre det, gi meg derfor din ære.

2 Men se, min "elskede Sønn, som var min elskede og ^butvalgte fra begynnelsen, sa til meg: "Fader, din "vilje skje, og "herlighet være din evindelighet.

3 Derfor, fordi Satan gjorde "opprør mot meg og søkte å ødelegge menneskets ^bhandlefrihet som jeg, Gud Herren, hadde gitt det, og også ville at jeg skulle gi ham min egen

makt, bød jeg at han ved min Enbårnes makt skulle "kastes ned.

4 Og han ble Satan, ja, djevelen, all "løgnens far, for å bedra og forblinde menneskene, og for å føre dem fanget etter sin vilje, ja, så mange som ikke ville lytte til min røst.

5 Og nå, slangen var "listigere enn noe markens dyr som jeg, Gud Herren, hadde gjort.

6 Og Satan la det i slangens hjerte (for han hadde ført mange etter seg) og han søkte også å dåre "Eva, for han kjente ikke Guds tanker, derfor søkte han å ødelegge verden.

7 Og han sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i "hagen? (Og han talte med slangens munn.)

8 Og kvinnen sa til slangen: Vi kan ete av frukten på trærne i hagen,

9 men om frukten på treet som du ser midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke ete av den, ei heller røre ved den, for da dør dere.

10 Og slangen sa til kvinnen: Dere skal visselig ikke dø,

11 for Gud vet at på den dag dere eter av den, skal deres "øyne bli åpnet, og dere skal bli som guder og ^bkjenne godt og ondt.

24a 1M 2:24;
L&p 42:22; 49:15–16;
Abr 5:17–18.
b vs Ekteskap.
4 1a vs Djevel.
b L&p 29:36–37.
c Jes 14:12–15.
2a vs Jesus Kristus.
b Moses 7:39; Abr 3:27.
vs Forutbeskikkelse.

c vs Gud,
guddommen –
Gud Faderen.
d Luk 22:42.
e vs Herlighet.
3a vs Rådet i himmelen.
b vs Handlefrihet.
c L&p 76:25–27.
4a 2 Ne 2:18;
L&p 10:25.

vs Bedra, bedrageri;
Løgn.
5a 1M 3:1;
Mosiah 16:3;
Alma 12:4.
6a vs Eva.
7a vs Eden.
11a 1M 3:3–6;
Moses 5:10.
b Alma 12:31.

12 Og da kvinnen så at treet var godt til føde og at det var behagelig for øyet og et tre å "trakte etter fordi det kunne gjøre henne vis, tok hun av frukten og ^båt og ga den også til sin mann, og han åt.

13 Og begges øyne ble åpnet og de forsto at de hadde vært "nakne. Og de heftet sammen fikenblad og laget seg forklær.

14 Og de hørte Gud Herrens røst mens de "vandret i hagen da dagen var sval, og Adam og hans hustru gikk for å skjule seg for Gud Herrens nærvær blant trærne i hagen.

15 Og jeg, Gud Herren, kalte på Adam og sa til ham: Hvor "går du?

16 Og han sa: Jeg hørte din røst i hagen, og jeg ble redd fordi jeg så at jeg var naken, og jeg skjulte meg.

17 Og jeg, Gud Herren, sa til Adam: Hvem har sagt deg at du er naken? Har du ett av treet som jeg bød deg ikke å ete av, og hvis du gjorde det, skulle du visselig "dø?

18 Og mannen sa: Kvinnen du ga meg, og bød å være hos meg, hun ga meg av treets frukt, og jeg åt.

19 Og jeg, Gud Herren, sa til kvinnen: Hva er det du har gjort? Og kvinnen sa: Slangen "dåret meg, og jeg åt.

20 Og jeg, Gud Herren, sa til slangen: Fordi du har gjort

dette skal du være "mer forbannet enn alt kveg og alle markens dyr, på din buk skal du krype og støv skal du ete alle ditt livs dager.

21 Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt, og han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl.

22 Til kvinnen sa jeg, Gud Herren: Jeg vil gjøre din møye stor i ditt svangerskap. Med "smerte skal du føde barn, og din attrå skal stå til din mann, og han skal råde over deg.

23 Og til Adam sa jeg, Gud Herren: Fordi du har lyttet til din hustrus røst og har ett av frukten på treet som jeg forbød deg å ete av, idet jeg sa – du skal ikke ete av det – skal jorden være forbannet for din skyld, med møye skal du nære deg av den alle ditt livs dager.

24 Torner og tistler skal den frembringe for deg, og du skal ete vekster på marken.

25 I ditt ansikts "sved skal du ete ditt brød inntil du vender tilbake til jorden – for du skal visselig dø – for av den ble du tatt, for ^bav støv er du kommet og til støv skal du vende tilbake.

26 Og Adam kalte sin hustru Eva fordi hun var alle levendes mor, for således har jeg, Gud Herren, kalt den første av alle kvinner, som er "mange.

12a 1M 3:6.
b vs Fall, Adam
og Evas.
13a 1M 2:25.
14a 1M 3:8.
15a 1M 3:9.

17a Moses 3:17.
19a 1M 3:13;
Mosiah 16:3.
20a 1M 3:13–15.
22a 1M 3:16.
25a 1M 3:17–19.

vs Fall, Adam
og Evas.
b 1M 2:7;
Moses 6:59;
Abr 5:7.
26a Moses 1:34; 6:9.

27 Til Adam og til hans hustru gjorde jeg, Gud Herren, kjortler av skinn og ^akledde dem med.

28 Og jeg, Gud Herren, sa til min Enbårne: Se, ^amennesket er blitt som en av oss til å ^bkjenne godt og ondt, og for at han ikke skal rekke ut sin hånd og også ^cta av ^dlivets tre og ete og leve evindelig,

29 vil derfor jeg, Gud Herren, sende ham ut av ^eEdens hage for å dyrke den jord han ble tatt fra,

30 for så sant jeg, Gud Herren, lever, kan ikke mine ^eord vende tomme tilbake, for likesom de går ut av min munn, må de oppfylles.

31 Og jeg drev mennesket ut, og øst i Edens hage satte jeg ^akjerubene og et luende sverd som vendte til alle sider for å vokte veien til livets tre.

32 (Og dette er de ord jeg talte til min tjener Moses, og de er sanne og etter min vilje, og jeg har talt dem til deg. Vis dem ikke til noe menneske før jeg befaler deg, uten til dem som tror. Amen.)

KAPITTEL 5 (Juni–oktober 1830)

Adam og Eva får barn – Adam ofrer og tjener Gud – Kain og

Abel blir født – Kain gjør opprør, elsker Satan mer enn Gud og blir Fortapelse – Mord og ugudelighet griper om seg – Evangeliet blir forkynt fra begynnelsen av.

Og det skjedde etter at jeg, Gud Herren, hadde drevet dem ut, at Adam begynte å dyrke jorden og ha ^aherredømme over alle markens dyr og ete sitt brød i sitt ansikts sved slik jeg, Herren, hadde befalt ham. Og også Eva, hans hustru, arbeidet sammen med ham.

2 Og Adam holdt seg til sin hustru, og hun ^afødte ham sønner og ^bdøtre, og de begynte å ^cbli mange og fylle jorden.

3 Og fra den tid av begynte Adams sønner og ^ddøtre å fordele seg to og to i landet og dyrke jorden og gjete sine hjorder, og de fikk også sønner og døtre.

4 Og Adam og hans hustru, Eva, påkalte Herrens navn, og fra veien til ^eEdens hage hørte de Herrens røst som talte til dem, og de så ham ikke, for de var utestengt fra ^bhans nærhet.

5 Og han ga dem bud, at de skulle ^atilbe Herren sin Gud og skulle ofre ^bde førstefødte av sin hjord som et offer til Herren. Og Adam var ^clydig mot Herrens bud.

27a vs Sømmelighet.

28a 1M 3:22.

vs Mennesket, mennesker – Mennesket kan bli vår himmelske Fader lik.

b vs Kunnskap.

c Alma 42:4–5.

d 1M 2:9;

1 Ne 11:25;

Moses 3:9.

vs Livets tre.

29a vs Eden.

30a 1 Kong 8:56;

L&p 1:38.

31a Alma 42:3.

vs Kjerubene.

5 1a Moses 2:26.

2a 1M 5:4.

b L&p 138:39.

c 1M 1:28;

Moses 2:28.

3a Moses 5:28.

4a vs Eden.

b Alma 42:9.

5a vs Tilbe, tilbedelse.

b 2M 13:12–13;

4M 18:17;

Mosiah 2:3.

vs Førstefødte.

c vs Lydighet,

lydig, (ad)lyde.

6 Og etter mange dager viste ^aen Herrens engel seg for Adam og sa: Hvorfor ^bofrer du til Herren? Og Adam sa til ham: Jeg vet ikke, men Herren befalte meg det.

7 Og da talte engelen og sa: Dette er et ^abilde på ^bFaderens Enbårnes offer, han som er full av ^cnåde og sannhet.

8 Derfor skal du gjøre alt hva du gjør i ^aSønnens navn, og du skal ^bomvende deg og ^cpåkalle Gud i Sønnens navn for evig og alltid.

9 Og på den dag falt ^aDen hellige ånd, som vitner om Faderen og Sønnen, på Adam, idet den sa: Jeg er Faderens ^bEnbårne fra begynnelsen av, fra nå av og for evig, og fordi du har ^cfalt, kan du bli ^aforløst, og hele menneskeheten, ja, så mange som vil.

10 Og på den dag priste Adam Gud og ble ^afylt av Den hellige ånd, og han begynte å ^bprofetere om alle jordens familier og sa: Velsignet være Guds navn, for på grunn av min overtredelse er mine øyne blitt åpnet, og i dette liv skal

jeg ha ^cglede, og igjen ^di kjødet skal jeg se Gud.

11 Og ^aEva, hans hustru, hørte alt dette, ble glad og sa: Var det ikke for vår overtredelse, ville vi aldri ha fått ^bavkom, og ville aldri ha kjent godt og ondt og gleden ved vår forløsning og det evige liv som Gud gir til alle lydige.

12 Og Adam og Eva priste Guds navn, og de ^akunngjorde alle ting for sine sønner og døtre.

13 Og ^aSatan kom iblant dem og sa: Jeg er også en Guds sønn, og han befalte dem og sa: Tro det ikke, og de ^btrodde det ikke, og de ^celsket Satan mer enn Gud. Og fra den tid av begynte menneskene å bli ^dkjødelige, sanselige og djevleske.

14 Og Gud Herren, kalte på menneskene overalt ved ^aDen hellige ånd og befalte dem at de skulle omvende seg,

15 og så mange som ^atrodde på Sønnen og omvendte seg fra sine synder, skulle bli ^bfrelst, og så mange som ikke trodde og ikke omvendte seg, skulle bli ^cfordømt, og ordene gikk

6a vs Engler.

b vs Offer.

7a vs Jesus Kristus –
Forbilder og
symboler på Kristus.

b Alma 34:10–15.

vs Blod.

c Moses 1:6, 32.
vs Nåde.

8a 2 Ne 31:21.

b Moses 6:57.
vs Omvende,
omvendelse.

c vs Bønn.

9a vs Hellige ånd, Den.

b vs Enbårne;

Jesus Kristus.

c vs Død, åndelig;
Fall, Adam og Evas.

d Mosiah 27:24–26;

L&p 93:38;

Trosart 1:3.

vs Forløse, forløst,
forløsning;
Forløsningsplan.

10a vs Født på ny,

Født av Gud.

b L&p 107:41–56.
vs Profeti, profetere.

c vs Glede.

d Job 19:26;

2 Ne 9:4.

11a vs Eva.

b 2 Ne 2:22–23.

12a 5M 4:9.

13a vs Djevel.

b vs Vantro.

c Moses 6:15.

d vs Kjødelig;
Naturlige menneske.

14a Joh 14:16–18, 26.

15a vs Tro.

b vs Frelse.

c L&p 42:60.
vs Fordømme,
fordømmelse.

ut av Guds munn som en fast beslutning, derfor må de oppfylles.

16 Og Adam og hans hustru, Eva, opphørte ikke med å påkalle Gud. Og Adam holdt seg til sin hustru, Eva, og hun ble med barn og fødte ^aKain og sa: Jeg har fått en mann fra Herren, derfor kan han ikke forkaste hans ord. Men se, Kain lyttet ikke, og sa: Hvem er Herren at jeg skulle kjenne ham?

17 Og hun ble igjen med barn og fødte hans bror ^aAbel. Og Abel ^blyttet til Herrens røst. Og Abel var fårehyrde, men Kain dyrket jorden.

18 Og Kain ^aelsket Satan mer enn Gud. Og Satan befalte ham og sa: ^bBær frem et offer for Herren.

19 Og da en tid var gått, skjedde det at Kain bar frem for Herren et offer av markens grøde.

20 Og Abel, han bar også frem et offer av de førstefødte i sin hjord og av deres fett. Og Herren så med velbehag til Abel og hans ^aoffer.

21 Men til Kain og hans ^aoffer så han ikke med velbehag. Nå visste Satan dette, og det behaget ham. Og Kain ble meget vred og stirret ned for seg.

22 Og Herren sa til Kain: Hvorfor er du vred? Hvorfor stirrer du ned for deg?

23 Hvis du gjør godt, skal du

bli ^agodtatt. Og hvis du ikke gjør godt, ligger synden på lur ved døren, og Satan vil gjerne ha deg, og hvis du ikke lytter til mine bud, vil jeg overgi deg, og det skal gå deg som han ønsker. Og du skal herske over ham,

24 for fra denne tid av skal du være far til hans løgner, du skal kalles ^aFortapelse, for du var også før verden ble til.

25 Og det skal bli sagt i kommende tider – at disse ^aavskyeligheter kom fra Kain, for han forkastet det større råd som kom fra Gud, og dette er en forbannelse som jeg vil legge på deg med mindre du omvender deg.

26 Og Kain ble vred og lyttet ikke mer til Herrens røst, ei heller til Abel, sin bror, som vandret i hellighet for Herren.

27 Og Adam og hans hustru sørget for Herrens åsyn på grunn av Kain og hans brødre.

28 Og det skjedde at Kain tok en av sine brødres døtre til hustru, og de ^aelsket Satan mer enn Gud.

29 Og Satan sa til Kain: Sverg for meg ved din hals, og hvis du forteller det, skal du dø, og la dine brødre sverge ved sine hoder og ved den levende Gud at de ikke forteller det, for hvis de forteller det, skal de visselig dø, og dette for at din far ikke skal få vite det, og i dag vil jeg

16a 1M 4:1–2.

vs Kain.

17a vs Abel.

^b Heb 11:4.

18a L&p 10:20–21.

^b L&p 132:8–11.

20a vs Offer;

Offergaver, offer.

21a 1M 4:3–7.

23a 1M 4:7;

L&p 52:15; 97:8.

24a vs Fortapelsens

sønner.

25a Hel 6:26–28.

28a Moses 5:13.

overlate din bror Abel i dine hender.

30 Og Satan sverget for Kain at han ville handle ifølge hans befalinger. Og alt dette ble gjort i hemmelighet.

31 Og Kain sa: Sannelig, jeg er Mahan, denne store hemmelighets mester, så jeg kan "myrde og få vinning. Derfor ble Kain kalt Mester ^bMahan, og han roste seg av sin ugudelighet.

32 Og Kain gikk ut på marken, og Kain talte med sin bror Abel. Og det skjedde at mens de var ute på marken, fór Kain løs på Abel, sin bror, og slo ham ihjel.

33 Og Kain "roste seg av det han hadde gjort og sa: Jeg er fri, min brors hjord faller visselig i mine hender.

34 Og Herren sa til Kain: Hvor er Abel din bror? Og han sa: Jeg vet ikke. Er jeg min brors "vokter?

35 Og Herren sa: Hva har du gjort? Røsten av din brors blod roper til meg fra marken.

36 Og nå skal du være bannlyst fra den jord som har åpnet sin munn for å ta imot din brors blod fra din hånd.

37 Når du dyrker jorden, skal den ikke lenger gi deg sin styrke. En "flyktning og en omstreifer skal du være på jorden.

38 Og Kain sa til Herren: Satan "fristet meg på grunn av min brors hjord. Og jeg ble også vred fordi du godtok hans offer og ikke mitt, min straff er større enn jeg kan bære.

39 Se, du har i dag drevet meg bort fra Herrens åsyn, og fra ditt ansikt skal jeg være skjult, og jeg skal være en flyktning og en omstreifer på jorden, og det skal skje at den som finner meg, vil slå meg ihjel på grunn av mine misgjerninger, for de er ikke skjult for Herren.

40 Og jeg, Herren, sa til ham: Den som slår deg ihjel, skal lide syvfold hevn. Og jeg, Herren, satte et "merke på Kain for at ingen som fant ham, skulle drepe ham.

41 Og Kain ble utestengt fra "Herrens nærvær, og sammen med sin hustru og mange av sine brødre bosatte han seg i landet Nod, øst for Eden.

42 Og Kain holdt seg til sin hustru, og hun ble med barn og fødte Enok, og han ble også far til mange sønner og døtre. Og han bygget en by, og han ga "byen navn etter sin sønn Enoks navn.

43 Og Enok fikk sønnen Irad og andre sønner og døtre. Og Irad ble far til Mehujael og

31a vs Mord.
b dvs "Sinn,"
"ødelegger," og
"den store" er
mulige betydninger
av rotordet
"Mahan."
33a vs Stolthet;
Verdslighet.

34a 1M 4:9.
37a 1M 4:11-12.
38a vs Begjære;
Friste, fristelse.
40a 1M 4:15.
41a Moses 6:49.
42a dvs Det var en mann
ved navn Enok i
Kains slektslinje og

en by ved samme
navn blant hans
folk. Ikke forveksle
disse med den
rettferdige Enoks
linje gjennom Set og
med hans by Sion,
også kalt "Enoks by."

andre sønner og døtre. Og Mehujael ble far til Metusael og andre sønner og døtre. Og Metusael ble far til Lamek.

44 Og Lamek tok seg to hustruer, den ene het Ada og den andre Silla.

45 Og Ada fødte Jabal, han ble stamfar til dem som bor i telt og holder buskap, og hans brors navn var Jubal som ble stamfar til alle som spiller på harpe og fløyte.

46 Og Silla fødte også Tubalkain som underviste i allslags håndverk i messing og jern. Og Tubalkains søster ble kalt Na'ama.

47 Og Lamek sa til sine hustruer, Ada og Silla: Hør min røst, Lameks hustruer, lytt til min tale, for en mann har jeg slått ihjel, meg til sår, en ung mann, meg til skade.

48 Hvis Kain skal hevnes syv ganger, da skal Lamek hevnes "syv og sytti ganger.

49 For Lamek, som hadde inngått en "pakt med Satan på Kains vis hvor han ble Mester Mahan, mester av den store hemmelighet som ble gitt til Kain av Satan, og Enoks sønn Irad, som kjente deres hemmelighet, begynte å avsløre den for Adams sønner.

50 Derfor ble Lamek vred, slo ham ihjel, ikke for vinnings skyld slik Kain gjorde med sin bror Abel, men han slo ham ihjel for edens skyld.

51 For fra Kains tid fantes det et "hemmelig forbund, og deres gjerninger foregikk i mørke, og de kjente hver mann som sin bror.

52 Derfor forbannet Herren Lamek og hans hus og alle dem som hadde inngått pakt med Satan, for de holdt ikke Guds bud, og det var ikke Gud til behag, og han betjente dem ikke, og deres gjerninger var avskyelige og begynte å spre seg blant alle menneskenes "sønner. Og det fantes blant menneskenes sønner.

53 Og blant menneskenes døtre ble disse ting ikke omtalt, for Lamek hadde fortalt hemmeligheten til sine hustruer, og de gjorde opprør mot ham og fortalte det til alle og enhver og viste ingen medlidenhet.

54 Derfor ble Lamek foraktet og utstøtt og kom ikke blant menneskenes sønner for at han ikke skulle dø.

55 Og slik begynte "mørkets gjerninger å få overhånd blant alle menneskenes sønner.

56 Og Gud forbannet jorden med en svær forbannelse og var vred på de ugudelige, ja, på alle menneskenes sønner som han hadde skapt.

57 For de ville ikke lytte til hans røst, ei heller tro på "hans Enbårne Sønn, ja, på ham som han erklærte skulle komme i tidens midte, som var beredt før jordens grunnvoll ble lagt.

48a dvs Lamek skrot at Satan ville gjøre mer for ham enn han hadde gjort for Kain. Han begrunner sin

antagelse i versene 49 og 50. 1M 4:24. 49a vs Ed. 51a vs Hemmelige

forbund. 52a Moses 8:14–15. 55a vs Mørke, åndelig; Ugudelig(e). 57a vs Jesus Kristus.

58 Og således begynte "evangeliet å bli forkynt fra begynnelsen av, og det ble forkynt av hellige ^bengler utsendt fra Guds nærhet og ved hans egen røst og ved ^cDen hellige ånds gave.

59 Og således ble alle ting bekræftet for Adam ved en hellig ordinans, og evangeliet ble forkynt og en forordning sendt ut, at det skulle være i verden inntil dens ende. Slik var det. Amen.

KAPITTEL 6

(November–desember 1830)

Adams ætt fører en minnebok – Hans rettfærdige etterkommere forkynner omvendelse – Gud åpenbarer seg for Enok – Enok forkynner evangeliet – Frelsesplanen ble åpenbart til Adam – Han tok imot dåp og prestedømmet.

Og "Adam lyttet til Guds røst og kalte sine sønner til omvendelse.

2 Og Adam holdt seg atter til sin hustru, og hun fødte en sønn og han ga ham navnet "Set. Og Adam priste Guds navn, for han sa: Gud har gitt meg et annet avkom i stedet for Abel som Kain slo ihjel.

3 Og Gud åpenbarte seg for Set, og han gjorde ikke opprør, men ofret et antagelig "offer

likesom sin bror Abel. Og han fikk også en sønn, og han ga ham navnet Enos.

4 Og så begynte disse menn å "påkalle Herrens navn, og Herren velsignet dem.

5 Og en "minnebok ble ført, og den ble skrevet på Adams språk, for det ble gitt til alle som påkalte Gud, å skrive ved ^binspirasjonens ånd,

6 og av dem lærte deres barn å lese og skrive, og de hadde et språk som var rent og ubesmitet.

7 Nå, dette samme "prestedømme som var i begynnelsen, skal også være ved verdens ende.

8 Nå, denne profeti uttalte Adam mens han var drevet av "Den hellige ånd, og en ^bslekts-historie ble ført over ^cGuds barn. Og dette var "boken om Adams generasjoner hvor det står: På den dag da Gud skapte mennesket, i Guds lignelse skapte han det,

9 "i sitt eget legemes bilde, til mann og kvinne skapte han ^bdem, og han velsignet dem og ga dem ^cnavnet Adam på den dag da de ble skapt og ble levende ^dsjeler i landet som er "Guds fotskammel.

10 Og "Adam levde et hundre

58a vs Evangelium.

b Alma 12:28–30;
Moroni 7:25, 29–31.
vs Engler.

c vs Hellige ånds
gave, Den.

6 1a vs Adam.

2a 1M 4:25.
vs Set.

3a vs Offer.

4a 1M 4:26.

vs Bønn.

5a Abr 1:28, 31.

vs Minnebok.
b vs Inspirasjon,
inspirere.

7a vs Prestedømme.

8a 2 Pet 1:21.

b vs Slekts-historie.

c vs Guds sønner
og døtre.

d 1M 5:1.

9a 1M 1:26–28;

Moses 2:26–29;
Abr 4:26–31.

b vs Mennesket,
mennesker.

c Moses 1:34; 4:26.

d vs Sjel.

e Abr 2:7.

10a L&p 107:41–56.

og tredve år og fikk en sønn ^bi sin egen lignelse, i sitt eget bilde, og han ga ham navnet Set.

11 Og Adams dager etter at han hadde fått Set, var åtte hundre år, og han fikk mange sønner og døtre,

12 og alle Adams levedager ble ni hundre og tredve år, så døde han.

13 Set levde et hundre og fem år og fikk Enos og profeterte alle sine dager og lærte sin sønn Enos om Guds veier, derfor profeterte Enos også.

14 Og Set levde etter at han hadde fått Enos, i åtte hundre og syv år og fikk mange sønner og døtre.

15 Og menneskenes barn var tallrike i hele landet. Og i de dager hadde Satan stor ^amakt blant menneskene og raste i deres hjerter, og fra den tid av kom kriger og blodsutgytelse, og bror løftet sin hånd mot bror og forvoldte død på grunn av ^bhemmelige gjerninger og maktbegjær.

16 Alle Sets dager ble ni hundre og tolv år, så døde han.

17 Og Enos levde nitti år og fikk ^aKenan. Og Enos og de som var igjen av Guds folk, kom ut fra landet som ble kalt Shulon og bodde i et forjettet land som ble oppkalt etter hans egen sønn som han hadde gitt navnet Kenan.

18 Og etter at Enos hadde fått

Kenan, levde han åtte hundre og femten år og fikk mange sønner og døtre. Og alle Enos' dager ble ni hundre og fem år, så døde han.

19 Og Kenan levde sytti år og fikk Mahalalel, og etter at Kenan hadde fått Mahalalel, levde han åtte hundre og førti år og fikk sønner og døtre. Og alle Kenans dager ble ni hundre og ti år, så døde han.

20 Og Mahalalel levde fem og seksti år og fikk Jared, og etter at Mahalalel hadde fått Jared, levde han åtte hundre og tredve år og fikk sønner og døtre. Og alle Mahalalels dager ble åtte hundre og fem og nitti år, så døde han.

21 Og Jared levde et hundre og to og seksti år og fikk ^aEnok. Og etter at Jared hadde fått Enok, levde han åtte hundre år og fikk sønner og døtre. Og Jared lærte Enok om alle Guds veier.

22 Og dette er Adams sønners slektshistorie, og Adam var ^aGuds sønn som Gud selv talte til.

23 Og de ^aforkynte rettferdighet og talte og ^bprofeterte og kalte alle mennesker overalt til ^comvendelse, og menneskenes barn ble undervist om ^dtro.

24 Og det skjedde at alle Jareds dager ble ni hundre og to og seksti år, så døde han.

25 Og Enok levde fem og seksti år og fikk ^aMetusalah.

10b 1M 5:3;
L&p 107:42–43;
138:40.

15a Moses 5:13.
b vs Hemmelige
forbund.

17a 1M 5:10–14;
L&p 107:45, 53.

21a 1M 5:18–24;
Moses 7:69; 8:1–2.
vs Enok.

22a Luk 3:38.

23a vs Profet.
b vs Profeti, profetere.
c vs Omvende,
omvendelse.
d vs Tro.
25a vs Metusalah.

26 Og det skjedde at Enok vandret omkring i landet blant folket, og som han vandret omkring, kom Guds Ånd ned fra himmelen og hvilte på ham.

27 Og han hørte en røst fra himmelen som sa: Enok, min sønn, profeter til dette folk og si til dem: Omvend dere, for så sier Herren: Jeg er ^avred på dette folk, og min heftige vrede er opptent mot dem, for deres hjerter er blitt hårde og ^bderes ører er døve, og ^cderes øyne kan ikke se langt.

28 Og i alle disse generasjoner, ja, helt siden den dag jeg skapte dem, har de ^afart vill, og har fornektet meg og har søkt sine egne råd i mørket, og i sine egne avskyeligheter har de pønsket ut mord og har ikke holdt de bud som jeg ga til deres far Adam.

29 Derfor har de sverget seg bort, og ved sine ^aeder har de bragt død over seg, og et ^bhelvete har jeg beredt for dem hvis de ikke omvender seg,

30 og dette er en forordning som utgikk fra min egen munn ved verdens begynnelse, ja, da verdens grunnvoll ble lagt, og ved mine tjeneres munn, ved dine fedre, har jeg stadfestet den, ja, slik den skal utgå til verden, til dens ender.

31 Og da Enok hadde hørt

disse ord, bøyde han seg til jorden fremfor Herren, og han talte til Herren og sa: Hvorfor har jeg funnet nåde for dine øyne, for jeg er bare en gutt og hele folket hater meg, og jeg er ^atung i tale, hvorfor er jeg din tjener?

32 Og Herren sa til Enok: Gå ut og gjør som jeg har befalt deg, og intet menneske skal ramme deg. ^aOpplatt din munn og den skal bli fylt, og jeg vil gi deg evnen til å tale, for alt kjød er i mine hender, og jeg vil gjøre som det synes meg godt.

33 Si til dette folk: ^aVelg i dag å tjene Gud Herren, som skapte dere.

34 Se, min Ånd hviler på deg, derfor vil jeg rettferdiggjøre alle dine ord, og ^afjellene skal vike for deg, og ^belvene skal forandre sine løp, og du skal bli i meg og jeg i deg, ^cvandre derfor med meg.

35 Og Herren talte til Enok og sa til ham: Salv dine øyne med leire og tvett dem, og du skal se. Og han gjorde så.

36 Og han skuet de ^aånder som Gud hadde skapt, og han skuet også ting som ikke er synlige for det ^bnaturlige øye, og fra den tid av ble det sagt rundt omkring i landet: En ^cseer har Herren oppreist for sitt folk.

37 Og det skjedde at Enok

27a L&p 63:32.

b Mat 13:15;

2 Ne 9:31;

Mosiah 26:28;

L&p 1:2, 11, 14.

c Alma 10:25; 14:6.

28a vs Opprør.

29a vs Ed.

b vs Helvete.

31a 2M 4:10–16;

Jer 1:6–9.

32a L&p 24:5–6; 60:2.

33a vs Handlefrihet.

34a Mat 17:20.

b Moses 7:13.

c 1M 5:24;

Moses 7:69.

vs Vandre, vandre

med Gud.

36a vs Åndelig skapelse.

b Moses 1:11.

c vs Seer.

vandret omkring i landet blant folket, sto frem på bakkekammer og høyder, og han ropte med høy røst, vitnet mot deres gjerninger, og alle mennesker tok ^aanstøt av ham.

38 Og de kom frem for å høre ham på høydene og sa til dem som voktet teltene: Bli her og vakt teltene mens vi går for å betrakte seeren, for han profeterer, og det foregår noe merkelig her i landet, en villmann er kommet blant oss.

39 Og det skjedde da de hørte ham, la ingen hånd på ham, for frykt kom over alle dem som hørte ham, for han vandret med Gud.

40 Og det kom til ham en mann ved navn Mahijah og sa til ham: Fortell oss tydelig hvem du er og hvor du kommer fra.

41 Og han sa til dem: Jeg kommer fra Kenans land, mine fedres land, et rettferdighetsens land inntil denne dag. Og min far lærte meg alle Guds veier.

42 Og det skjedde da jeg reiste fra Kenans land som ligger ut mot havet i øst, at jeg hadde et syn, og se, jeg så himlene, og Herren talte til meg og ga meg et bud, derfor av denne grunn, for å holde dette bud, taler jeg disse ord.

43 Og Enok talte videre og sa: Herren, som talte til meg, er

himmelens Gud, og han er min Gud og deres Gud, og dere er mine brødre, og hvorfor ^asøker dere egne råd og forneker himmelens Gud?

44 Himlene skapte han, ^ajorden er hans ^bfotskammel, og dens grunnvoll er hans. Se, han la den, og en hærskare av mennesker har han satt på jordens overflate.

45 Og døden er kommet til våre fedre, likevel vet vi hvem de er og kan ikke fornekte det, ja, selv den første av alle kjenner vi, ja, Adam.

46 For en ^aminnebok er blitt skrevet blant oss etter det mønster som er gitt ved Guds finger, og den er skrevet på vårt eget språk.

47 Og mens Enok talte Guds ord, skalv folket og kunne ikke stå i hans nærhet.

48 Og han sa til dem: Fordi Adam ^afalt, er vi til, og ved hans fall kom ^bdøden, og vi har fått del i elendighet og smerte.

49 Se, Satan er kommet blant menneskenes barn og ^afrister dem til å tilbe seg, og menneskene er blitt ^bkjødelige, ^csanselige og ^ddjevleske og er ^autestengt fra Guds nærhet.

50 Men Gud har gjort kjent for våre fedre at alle mennesker må omvende seg.

51 Og han kalte på vår far, Adam, med sin egen røst og sa: Jeg er Gud. Jeg skapte verden,

37a 1 Ne 16:1–3.

43a Ord 1:24–33;
L&p 56:14–15.

44a 5M 10:14.

b Abr 2:7.

46a vs Minnebok.

48a 2 Ne 2:25.

vs Fall, Adam
og Evas.

b vs Død, fysisk.

49a Moses 1:12.

vs Friste, fristelse.

b Mosiah 16:3–4;

Moses 5:13.

vs Kjødelig.

c vs Sanselig,

sanselighet.

d vs Død, åndelig.

og ^a“menneskene ^bfør de ble til i kjødet.

52 Og han sa også til ham: Hvis du vil vende deg til meg og lytte til min røst og tro og omvende deg fra alle dine overtredelser og bli ^d“døpt, ja, i vann i min Enbårne Sønnns navn som er ^bJesus Kristus, han som er full av ^c“nåde og sannhet, det eneste ^d“navn som skal gis under himmelen hvorved ^e“frelse skal komme til menneskenes barn, skal du få Den hellige ånds gave, og be om alle ting i hans navn, og hva som helst du ber om, skal gis deg.

53 Og vår far, Adam, talte til Herren og sa: Hvorfor må menneskene omvende seg og bli døpt i vann? Og Herren sa til Adam: Se, jeg har ^a“tilgitt deg din overtredelse i Edens hage.

54 Følgelig kom det ut blant folket at ^a“Guds Sønn har ^bsonet for den opprinnelige overtredelse, derfor kan ikke foreldrenes synder legges på ^c“barnas hoder, for de er rene fra verdens grunnleggelse av.

55 Og Herren talte til Adam og sa: Ettersom dine barn er

unnfanget i synd, vil ^a“synden også unnfanges i deres hjerter når de vokser opp, og de må smake det ^bbitre så de kan vite å verdsette det gode.

56 Og det er gitt dem å kjenne godt fra ondt, derfor har de sin ^a“valgfrihet, og jeg har gitt deg en annen lov og et annet bud.

57 Derfor, lær dine barn at alle mennesker, hvor de enn måtte være, må ^a“omvende seg, ellers kan de på ingen måte arve Guds rike, for intet ^b“urent kan ^c“bo der eller i hans nærhet, for på Adams språk er ^d“Hellighetens Menneske hans navn, og hans Enbårnes navn er ^e“Menneskesønnen, ja, Jesus Kristus, en rettferdig ^f“dommer som skal komme i tidens midte.

58 Derfor gir jeg deg et bud, at du skal undervise dine ^a“barn åpent om disse ting og si:

59 På grunn av overtredelse kommer fallet, og dette fall medfører døden, og ettersom dere ble født til verden av vann og blod og ^a“ånden som jeg har dannet og ble av ^b“støv en levende sjel, må dere bli ^c“født på

51a vs Mennesket, mennesker – Mennesket er vår himmelske Faders åndebarn.
b vs Åndelig skapelse.
52a 3 Ne 11:23–26.
vs Dâp, døpe.
b vs Jesus Kristus.
c vs Nåde.
d Apg 4:12;
2 Ne 31:21.
e vs Frelse.
53a vs Tilgi.
54a vs Jesus Kristus.
b vs Forsoning.

c Mosiah 3:16.
55a vs Synd.
b L&p 29:39.
vs Motgang.
56a 2 Ne 2:26–27;
Hel 14:29–30.
vs Handlefrihet.
57a 1 Kor 6:9–10.
vs Omvende, omvendelse.
b 1 Ne 10:21.
vs Ren og uren.
c Sal 24:3–4;
1 Ne 15:33–36;
Mormon 7:7;
L&p 76:50–62.

d Moses 7:35.
vs Hellighetens Menneske.
e vs Menneskesønnen.
f vs Jesus Kristus – Dommer; Rettferdig, rettferdighet.
58a vs Barn.
59a 1 Joh 5:8.
b 1M 2:7;
Moses 4:25;
Abr 5:7.
c vs Født på ny, Født av Gud.

ny til himmelens rike av ^avann og av Ånden og bli rensset ved blod, ja, blodet av min Enbårne, så dere kan bli helliggjort fra all synd og ^efå del i det ^fevige livs ord i denne verden og evig liv i den kommende verden, ja, udødelig ^gherlighet.

60 For ^aved vannet holder dere budet, ved Ånden er dere ^brettferdiggjort, og ^cved blodet er dere ^dhelliggjort.

61 Derfor er dette gitt å forbli i dere: Himmelens vitnesbyrd – ^aTalsmannen – den udødelige herlighets fred, sannheten om alle ting, det som levendegjør alle ting og gir liv til alle ting, det som kjenner alle ting og har all makt i overensstemmelse med visdom, barmhjertighet, sannhet, rettferdighet og dom.

62 Og nå, se, jeg sier til deg: Dette er ^afrelsesplanen for alle mennesker ved min ^bEnbårnes blod, han som skal komme i tidens midte.

63 Og se, alle ting har sin lignelse, og alle ting er skapt og dannet for å ^abære vitnesbyrd om meg, både de ting som er timelige og de ting som er åndelige, de ting som er i himmelen oventil og de ting som er på

jorden, og ting som er i jorden, og ting som er under jorden, både oventil og nedenunder, alle ting bærer vitnesbyrd om meg.

64 Og det skjedde da Herren hadde talt med Adam, vår far, at Adam ropte til Herren, og han ble ført bort ved ^aHerrens Ånd og han ble ført ned i vannet og ble ^bsenket under vann og ble løftet opp av vannet.

65 Og således ble han døpt, og Guds Ånd falt på ham, og slik ble han ^afødt av Ånden og ble levendegjort i det ^bindre menneske.

66 Og han hørte en røst fra himmelen som sa: Du er ^adøpt med ild og med Den hellige ånd som ^bvitner om Faderen og Sønnen fra nå av og for evig.

67 Og du er etter ^ahans orden som var uten dagers begynnelse eller års ende, fra evighet til evighet.

68 Se, du er ^aett i meg, en Guds sønn, og slik kan alle bli ^bmine sønner. Amen.

KAPITTEL 7 (Desember 1830)

Enok underviser, leder folket og flytter fjell – Sions by blir oppret-

59d vs Dâp, døpe.

e 2 Ne 4:15–16;

Alma 32:28.

f Joh 6:68.

g vs Celestial
herlighet.

60a Moroni 8:25.

b vs Rettferdiggjørelse,
rettferdiggjøre.

c vs Blod.

d vs Helliggjørelse.

61a vs Hellige ånd, Den.

62a vs Forløsningsplan.

b vs Enbårne.

63a Alma 30:44;

L&p 88:45–47.

64a vs Hellige ånd, Den.

b vs Dâp, døpe.

65a vs Født på ny,

Født av Gud.

b Mosiah 27:25;

Alma 5:12–15.

66a L&p 19:31.

vs Hellige ånds

gave, Den.

b 2 Ne 31:17–18;

3 Ne 28:11.

67a vs Melkisedekske
prestedomme, Det.

68a 1 Joh 3:1–3;

L&p 35:2.

b Joh 1:12;

L&p 34:3.

vs Guds sønner

og døtre.

tet – Enok forutser Menneskesønnens komme, Hans sonoffer og de helliges oppstandelse – Han forutser gjenopprettelsen, innsamlingen, Det annet komme og Sions tilbakekomst.

Og det skjedde at Enok fortsatte sin tale og sa: Se, vår far Adam lærte oss disse ting, og mange har trodd og blitt "Guds sønner, og mange har ikke trodd og har gått til grunne i sine synder og ser med ^bredsel og gru frem til at Guds brennende vrede skal bli utøst over dem.

2 Og fra den tid av begynte Enok å profetere, og han sa til folket: Mens jeg var på reise og sto på stedet Mahuja og ropte til Herren, kom det en røst fra himmelen som sa: Vend om og gå opp på fjellet Simeon.

3 Og det skjedde at jeg vendte om og gikk opp på fjellet, og mens jeg sto på fjellet, så jeg himlene åpne seg, og jeg ble ikledd "herlighet.

4 Og jeg så Herren, og han sto for mitt åsyn, og han talte til meg, ja, som et menneske taler til et annet, "ansikt til ansikt, og han sa til meg: ^bSe, og jeg vil vise deg verden gjennom mange generasjoner.

5 Og det skjedde at jeg i dalen Shum fikk se et stort folk som bodde i telt, og det var Shums folk.

6 Og igjen sa Herren til meg:

Se, og jeg så mot nord og så Kana'ans folk som bodde i telt.

7 Og Herren sa til meg: Profetér, og jeg profeterte og sa: Se, Kana'ans folk som er tallrike skal rykke frem i kamporden mot Shums folk og skal slå dem ihjel så de blir fullstendig utryddet, og Kana'ans folk skal bre seg utover i landet, og landet skal være goldt og ufruktbart, og ikke noe annet folk enn Kana'ans folk skal bo der.

8 For se, Herren skal forbanne landet med sterk hete, og det skal vedbli å være goldt evindeligh. Og alle Kana'ans barn ble "sorte, så de ble foraktet av alle folk.

9 Og det skjedde at Herren sa til meg: Se, og jeg så og skuet Sharons land og Enoks land og Omners land og Henis land og Shems land og Haners land og Hanannihans land og alle deres innbyggere.

10 Og Herren sa til meg: Gå til dette folk og si til dem: "Omvend dere, for at jeg ikke skal komme og slå dem med en forbannelse så de dør.

11 Og han ga meg et bud at jeg skulle "døpe i Faderens navn og i Sønnens navn – han som er full av ^bnåde og sannhet – og i "Den hellige ånds navn, han som bærer vitnesbyrd om Faderen og Sønnen.

12 Og det skjedde at Enok fortsatte å kalle alle folk til

7 1a vs Guds sønner og døtre.

b Alma 40:11–14.

3a vs Forklarelse.

4a 1M 32:30;

5M 5:4;

Moses 1:2, 11, 31.

b Moses 1:4.

8a 2 Ne 26:33.

10a Moses 6:57.

vs Omvende, omvendelse.

11a vs Dâp, døpe.

b vs Nåde.

c vs Hellige ånd, Den.

omvendelse, unntatt Kana'ans folk,

13 og så stor var Enoks ^atro at han førte Guds folk, og deres fiender kom for å kjempe mot dem, og han talte Herrens ord og jorden skalv og ^bfjellene vek, ja, på hans befaling, og ^celvene med vann forandret sine løp, og løvenes brøl hørtes ute fra villmarken, og alle nasjoner fryktet storlig, så ^dmektige var Enoks ord og så stor kraft var det i det språk som Gud hadde gitt ham.

14 Det kom også et land opp fra havets dyp, og så stor var frykten hos Guds folks fiender at de flyktet og sto langt borte og gikk til landet som kom opp fra havets dyp.

15 Og ^alandets kjemper sto også langt borte, og det utgikk en forbannelse over alle folk som kjempet mot Gud,

16 og fra den tid av var det kriger og blodsutgytelse blant dem, men Herren kom og bodde blant sitt folk, og de levde i rettferdighet.

17 ^aHerrens frykt var over alle nasjoner, så stor var Herrens herlighet som var over hans folk. Og Herren ^bvelsignet landet, og de ble velsignet på fjellene og på de høye steder, og det gikk dem vel.

18 Og Herren kalte sitt folk

^aSION, for de var av ^bett hjerte og ett sinn og levde i rettferdighet, og det var ingen fattige blant dem.

19 Og Enok fortsatte å forkynne i rettferdighet for Guds folk. Og det skjedde i hans dager at han bygget en by som ble kalt hellighetens by, ja, SION.

20 Og det skjedde at Enok talte med Herren, og han sa til Herren: ^aSion skal visseilig bo i trygghet evindeligen. Men Herren sa til Enok: Sion har jeg velsignet, men resten av folket har jeg forbannet.

21 Og det skjedde at Herren viste Enok alle jordens innbyggere; og han så, og se, Sion ble, da en tid var gått, ^atatt opp til himmelen. Og Herren sa til Enok: Se min bolig for evig.

22 Og Enok så også resten av folket som var Adams sønner, og de var en blanding av alle Adams etterkommere, unntatt Kains ætt, for Kains ætt var ^asort og bodde ikke blant dem.

23 Og etter at Sion var tatt opp til ^ahimmelen, ^bså Enok, og gikk, ^calle jordens nasjoner var fremfor ham,

24 og generasjon fulgte generasjon, og Enok var i det høye og ^aløftet opp, ja, i Faderens og Menneskesønnens favn, og se, Satans makt var over hele jordens overflate.

13a vs Tro.

b Mat 17:20.

c Moses 6:34.

d vs Kraft, makt; Prestedømme.

15a 1M 6:4;

Moses 8:18.

17a 2M 23:27.

b 1 Krøn 28:7–8;

1 Ne 17:35.

18a vs Sion.

b Apg 4:32;

Fil 2:1–4.

vs Enhet, enighet.

20a Moses 7:62–63.

vs Jerusalem, Det nye.

21a Moses 7:69.

22a 2 Ne 26:33.

23a vs Himmel.

b vs Syn.

c L&p 88:47;

Moses 1:27–29.

24a 2 Kor 12:1–4.

25 Og han så engler stige ned fra himmelen, og han hørte en høy røst som sa: Ve, ve over jordens innbyggere.

26 Og han så Satan, og han hadde en stor ^alenke i sin hånd, og den innhyllet hele jordens overflate i ^bmørke, og han så opp og lo, og hans ^cengler frydet seg.

27 Og Enok så ^aengler stige ned fra himmelen, og de bar ^bvitnesbyrd om Faderen og Sønnen, og Den hellige ånd falt på mange, og ved himmelens krefter ble de tatt opp til Sion.

28 Og det skjedde at himmelens Gud skuet ned på resten av folket, og han gråt, og Enok bar vitnesbyrd om det og sa: Hvordan har det seg at himlene gråter og utgyter sine tårer likesom regnet på fjellene?

29 Og Enok sa til Herren: Hvordan har det seg at du kan ^agråte, du som er hellig og er fra all evighet til all evighet?

30 Og var det mulig for mennesket å telle jordens partikler – ja, millioner av ^ajordkloder som denne – ville det ikke utgjøre en begynnelse av dine ^bskapelsers tall, og dine forheng er fremdeles strukket ut, og likevel er du der, og din favn er der, og du er også rettferdig, du er barmhertig og vennlig evindelig.

31 Og du har tatt Sion i din egen favn, og fra alle dine skapelser, fra all evighet til all evighet, og intet annet enn ^afred, ^brettferdighet og ^csannhet er din trones bolig, og barmhertighet går frem for ditt åsyn og har ingen ende, hvordan har det seg at du kan gråte?

32 Herren sa til Enok: Se disse dine brødre, de er ^amine egne henders verk, og jeg ga dem deres ^bkunnskap den dag jeg skapte dem, og i Edens hage ga jeg mennesket dets ^chandlefrihet.

33 Og til dine brødre har jeg sagt og også gitt bud at de skulle ^aelske hverandre og at de skulle velge meg, deres Fader, men se, de er uten naturlig kjærlighet, og de hater sitt eget blod.

34 Og min ^avredes ild er opptent mot dem, og i min store harme vil jeg sende ^bvannflommen over dem, for min heftige vrede er opptent mot dem.

35 Se, jeg er Gud, ^aHellighetens Menneske er mitt navn, Råd giver er mitt navn, og Uendelig og Evig er også ^bmitt navn.

36 Derfor kan jeg strekke ut mine hender og favne om alt jeg har skapt, og ^amitt øye kan også gjennomtrengte det, og blant alle

26a Alma 12:10–11.

b Jes 60:1–2.

c Jud 1:6;

L&p 29:36–37.

27a vs Engler.

b vs Vitne, vitnesbyrd.

29a Jes 63:7–10.

30a L&p 76:24;

Moses 1:33.

b vs Skape, skapelse.

31a vs Fred.

b vs Rettferdig, rettferdighet.

c vs Sannhet.

32a Moses 1:4.

b vs Kunnskap.

c vs Handlefrihet.

33a vs Kjærlighet.

34a Jes 30:27;

Nah 1:6;

L&p 35:14.

b 1M 7:4, 10;

Moses 8:17, 24.

vs Vannflommen på Noahs tid.

35a Moses 6:57.

b Moses 1:3.

36a L&p 38:2; 88:41;

Moses 1:35–37.

mine henders gjerninger har det ikke vært så stor ^bugudelighet som blant dine brødre.

37 Men se, deres synder skal være på deres fedres hoder, Satan skal være deres far, og elendighet skal bli deres dom, og alle himlene skal gråte over dem – ja, alle mine henders gjerninger – hvorfor skulle ikke himlene gråte når de ser at disse skal lide?

38 Men se, disse som dine øyne hviler på, skal omkomme i vannflommene, og se, jeg vil stenge dem inn, et ^afengsel har jeg beredt for dem.

39 Og ^ahan som jeg har utvalgt, har gått i forbønn for mitt åsyn. Derfor lider han for deres synder i den grad de vil omvende seg inntil den dag min ^butvalgte skal vende tilbake til meg, og inntil den dag skal de være i ^cpine.

40 Derfor skal himlene gråte over dette – ja, og alle mine henders gjerninger.

41 Og det skjedde at Herren talte til Enok og fortalte Enok om alle menneskenes barns gjerninger, derfor visste Enok, og betraktet deres ugudelighet og deres elendighet, og han gråt og strakte sine armer frem, og hans ^ahjerne svulmet og ble stort som evigheten, og hans indre lengtet, og hele evigheten skalv.

42 Og Enok så også ^aNoah og hans ^bfamilie, at etterkommerne etter alle Noahs sønner skulle bli reddet og frelses med en ti-melig frelse.

43 Derfor så Enok at Noah bygget en ^aark og at Herren smilte til den og holdt den i sin egen hånd, men over resten av de ugudelige kom vannflommene og slukte dem.

44 Og da Enok så dette, led hans sjel bitterhetens kvaler, og han gråt over sine brødre og sa til himlene: Jeg ^anekter å bli trøstet, men Herren sa til Enok: Oppløft ditt hjerte og vær glad, og se.

45 Og det skjedde at Enok så, og fra Noah skuet han alle jordens familier, og han ropte til Herren og sa: Når skal Herrens dag komme? Når skal Den rettferdighets blod utgytes slik at alle som sørger kan bli ^ahelliggjort og få evig liv?

46 Og Herren sa: Det skal skje ^ai tidens midte, i ugudelighetens og hevners dager.

47 Og se, Enok så dagen for Menneskesønnens komme, ja, i kjødet, og hans sjel frydet seg og sa: Den rettferdige er løftet opp, og ^aLammet er slaktet fra verdens grunnleggelse av, og ved tro er jeg i Faderens favn, og se, ^bSion er hos meg.

48 Og det skjedde at Enok så

36b 1M 6:5–6;
Moses 8:22, 28–30.

38a 1 Pet 3:18–20.
vs Helvete.

39a dvs Frelser.
b Moses 4:2;
Abr 3:27.
vs Jesus Kristus.

c vs Fordømme,
fordømmelse.

41a Mosiah 28:3.
vs Medlidenhet.

42a vs Noah, patriark
i Bibelen.

b Moses 8:12.
43a 1M 6:14–16;

Ether 6:7.

44a Sal 77:3;

Ether 15:3.

45a vs Helliggjørelse.

46a Moses 5:57.

47a vs Guds Lam.

b Moses 7:21.

på «jorden, og han hørte en røst fra dens indre som sa: Ve, ve, over meg, menneskenes mor, jeg pines, jeg er trett på grunn av mine barns ugudelighet. Når skal jeg få ^bhvile og bli rensset fra den ^curenhet som er utgått fra meg? Når vil min Skaper helliggjøre meg så jeg kan hvile, og rettferdighet være hos meg en tid?

49 Og da Enok hørte jorden sørge, gråt han og ropte til Herren og sa: O Herre, vil du ikke vise jorden medlidenhet? Vil du ikke velsigne Noahs barn?

50 Og det skjedde at Enok fortsatte å rope til Herren og sa: Jeg ber deg, O Herre, i din Enbarnes navn, ja, i Jesu Kristi navn, at du vil vise Noah og hans ætt barmhjertighet slik at jorden aldri mer blir dekket av vannflokker.

51 Og Herren kunne ikke nekte, og han sluttet en pakt med Enok og sverget for ham med en ed at han ville stanse «vannflokkene, at han ville kalle på Noahs barn.

52 Og han sendte ut en uforanderlig forordning om at en «levning av hans ætt alltid skulle finnes blant alle nasjoner så lenge jorden består.

53 Og Herren sa: Velsignet er han gjennom hvis ætt Messias

skal komme, for han sier: Jeg er ^a«Messias, ^bSions konge, ^cHimmelens klippe som er vid som evigheten, den som kommer inn gjennom porten og ^d«stiger opp ved meg, skal aldri falle, derfor, velsignet er de som jeg har omtalt, for de skal komme frem med ^e«evighetens frydesang.

54 Og det skjedde at Enok ropte til Herren og sa: Når Menneskesønnen kommer i kjødet, skal jorden da hvile? Jeg ber deg, vis meg disse ting.

55 Og Herren sa til Enok: Se, og han så og fikk se «Menneskesønnen løftet opp ^bpå korset på menneskers vis.

56 Og han hørte en høy røst, og himlene ble tildekket, og alle Guds skapelser sørget, og jorden «stønnet og klippene revnet og de hellige ^boppsto og ble ^ckronet med herlighetens kroner ved Menneskesønnens ^d«høyre hånd.

57 Og alle ^a«åndene som var ^bi varetekt kom frem og sto ved Guds høyre hånd, og resten ble holdt tilbake i mørkets lenker inntil dommen på den store dag.

58 Og igjen gråt Enok og ropte til Herren og sa: Når skal jorden få hvile?

59 Og Enok så Menneskesønnen stige opp til Faderen, og han påkalte Herren og sa: Vil

48a vs Jord – Jordens renselse.

b Moses 7:54, 58, 64.

c vs Urenhet.

51a Sal 104:6–9.

52a Moses 8:2.

53a vs Messias.

b Mat 2:2;

2 Ne 10:14;

Alma 5:50;

L&p 128:22.

c Sal 71:3; 78:35;

Hel 5:12.

vs Klippe (sten).

d 2 Ne 31:19–20.

e vs Musikk.

55a vs Menneskesønnen.

b 3 Ne 27:14.

vs Korsfestelse.

56a Mat 27:45, 50–51.

b vs Oppstandelse.

c vs Krone;

Opphøyelse.

d Mat 25:34.

57a vs Ånd.

b L&p 76:71–74; 88:99.

du ikke igjen komme til jorden? For ettersom du er Gud og jeg kjenner deg og du har sverget for meg og befalt meg at jeg skulle be i din Enbårne Sønnns navn – du har skapt meg og gitt meg en rett til din trone, ikke av meg selv, men ved din egen nåde – derfor spør jeg deg om du ikke igjen vil komme til jorden.

60 Og Herren sa til Enok: Like sikkert som jeg lever, like sikkert vil jeg komme i de ^asiste dager, i ugudelighetens og hevners dager, for å oppfylle den ed jeg har avlagt for deg angående Noahs barn.

61 Og dagen skal komme da jorden skal ^ahvile, men før denne dag skal himlene ^bformørkes og ^cet mørkets slør skal dekke jorden, og himlene skal ryste og likeledes jorden, og store trengsler skal være blant menneskenes barn, men jeg vil ^abevare mitt folk.

62 Og ^arettferdighet vil jeg sende ned fra himmelen, og ^bsannhet vil jeg bringe frem fra ^cjorden for å bære ^avitnesbyrd om min Enbårne, hans ^coppstandelse fra de døde, ja, om alle menneskers oppstandelse, og jeg vil la rettferdighet og sannhet fare frem over jorden likesom en flom for å ^fsamle

mine utvalgte fra jordens fire hjørner til et sted som jeg skal berede, en hellig by, for at mitt folk kan binde omkring sine lender og se frem til tiden for mitt komme, for der skal mitt tabernakel være, og den skal kalles Sion, et ^snytt Jerusalem.

63 Og Herren sa til Enok: Da skal du og hele din ^aby møte dem der, og vi skal omfavne dem, og de skal se oss, og vi skal falle dem om halsen, og de skal falle oss om halsen, og vi skal kysse hverandre.

64 Og der skal min bolig være, og den skal være Sion som skal komme frem fra alt som jeg har skapt, og i et tidsrom av ett ^atusen år skal jorden ^bhvile.

65 Og det skjedde at Enok så dagen for ^aMenneskesønnens komme i de siste dager for å bo på jorden i rettferdighet i et tidsrom av ett tusen år.

66 Men før den dag så han store trengsler blant de ugudelige, og han så også at havet var opprørt og at menneskenes hjerter ^asviktet dem idet de med frykt så frem til ^bDen Allmektige Guds straffedommer som skulle komme over de ugudelige.

67 Og Herren viste Enok alle ting, ja, helt til verdens ende,

60a vs Siste dager.

61a vs Jord – Jordens endelige tilstand.

b L&p 38:11–12; 112:23.

c vs Slør.

d 1 Ne 22:15–22;

2 Ne 30:10.

62a Sal 85:11.
vs Gjengivelsen av evangeliet.

b vs Mormons bok.

c Jes 29:4.

d vs Vitne, vitnesbyrd.

e vs Oppstandelse.

f vs Israel – Israels innsamling.

g vs Jerusalem, Det nye.

63a Åp 21:9–11;

L&p 45:11–12;

Moses 7:19–21.

64a vs Tusenårsriket.

b Moses 7:48.

65a Jud 1:14.

vs Annet komme, Jesu Kristi.

66a Jes 13:6–7.

b vs Dom, den siste eller endelige.

og han så de rettfærdiges dag, timen for deres forløsning, og han mottok en fylde av ^aglede.

68 Og alle ^aSions dager i Enoks dager var tre hundre og fem og seksti år.

69 Og Enok og hele hans folk ^avandret med Gud, og han bodde i Sions midte, og det skjedde at Sion ikke mer var å finne, for Gud tok den opp i sin egen favn, og fra da av ble det sagt: SION ER FLYKTET.

KAPITTEL 8 (Februar 1831)

Metusalah profeterer – Noah og hans sønner forkynner evangeliet – Stor ugudelighet råder – Et kall om omvendelse går upåaktet hen – Gud bestemmer at alt kjød vil bli tilintetgjort av Vannflommen.

Og alle Enoks dager ble fire hundre og tredve år.

2 Og det skjedde at ^aMetusalah, Enoks sønn, ikke ble tatt opp for at de pakter Herren hadde inngått med Enok kunne bli oppfylt, for han inngikk i sannhet en pakt med Enok om at Noah skulle komme av hans lenders frukt.

3 Og det skjedde at Metusalah profeterte at fra hans lender skulle alle jordens riker utgå (gjennom Noah), og han tok selv æren for det.

4 Og det ble en stor hungersnød i landet, og Herren forbannet jorden med en svær forbannelse, og mange av dens innbyggere døde.

5 Og det skjedde at Metusalah levde ett hundre og syv og åtti år og ble far til Lamek.

6 Og etter at Metusalah hadde fått Lamek, levde han syv hundre og to og åtti år og fikk sønner og døtre.

7 Og alle Metusalahs dager ble ni hundre og ni og seksti år, så døde han.

8 Og Lamek levde ett hundre og to og åtti år og fikk en sønn,

9 og han kalte ham ^aNoah og sa: Denne sønn skal trøste oss under vårt arbeide og våre henders møyne på grunn av jorden som Herren har ^bforbannet.

10 Og etter at Lamek hadde fått Noah, levde han fem hundre og fem og nitti år og fikk sønner og døtre.

11 Og alle Lameks dager ble syv hundre og syv og sytti år, så døde han.

12 Og Noah ble fire hundre og femti år gammel og ^afikk Jafet, og to og førti år senere fikk han ^bSem med Jafets mor, og da han var fem hundre år gammel, fikk han ^cKam.

13 Og ^aNoah og hans sønner ^blyttet til Herren og ga akt på hans ord, og de ble kalt ^cGuds sønner.

67a vs Gledede.

68a 1M 5:23;
Moses 8:1.

69a 1M 5:24;
Moses 6:34.
vs Vandre, vandre
med Gud.

8 2a vs Metusalah.

9a vs Noah, patriark
i Bibelen.

b Moses 4:23.

12a 1M 5:32.

vs Jafet.

b vs Sem.

c vs Kam.

13a L&p 138:41.
vs Gabriel.

b vs Lydighet,
lydig, (ad)lyde.

c vs Guds sønner
og døtre.

14 Og da disse menn begynte å bli mange på jordens overflate og fikk døtre, så ^a“menneskenes sønner at disse døtre var vakre, og de tok dem til hustruer, hvem de hadde lyst til.

15 Og Herren sa til Noah: Dine sønners døtre har ^a“solgt seg, for se, min vrede er opptent mot menneskenes sønner, for de vil ikke lytte til min røst.

16 Og det skjedde at Noah profeterte og underviste om det som er av Gud, ja, som det var i begynnelsen.

17 Og Herren sa til Noah: Min Ånd skal ikke alltid ^a“streve med mennesket, for det skal vite at ^balt kjød skal dø, likevel skal dets dager være ett hundre og tyve år, og hvis menneskene ikke omvender seg, vil jeg sende ^cvannflommene over dem.

18 Og i de dager var det ^a“kjemper på jorden, og de søkte etter Noah for å ta hans liv, men Herren var med Noah, og ^bHerrens kraft var over ham.

19 Og Herren ^a“ordinerte ^bNoah etter sin egen ^corden, og befalte ham at han skulle gå ut og ^a“forkynne hans evangelium til menneskenes barn, slik det ble gitt til Enok.

20 Og det skjedde at Noah kalte på menneskenes barn at de skulle ^a“omvende seg, men de lyttet ikke til hans ord.

21 Og også, etter at de hadde hørt ham, kom de frem for ham og sa: Se, vi er Guds sønner, har vi ikke tatt til oss menneskenes døtre? Og er det ikke så at vi ^a“spiser og drikker og tar til ekte og gir til ekte? Og våre hustruer føder barn, og disse er mektige menn lik dem som levde i fordums tid, meget navngjetne menn. Og de lyttet ikke til Noahs ord.

22 Og Gud så at menneskenes ^a“ugudelighet var blitt stor på jorden og at alle mennesker var oppblåste i sine hjerters ^btanker og hensikter som var helt og holdent onde.

23 Og det skjedde at Noah fortsatte sin ^a“forkynnelse for folket og sa: Lytt og gi akt på mine ord.

24 ^a“Tro og omvend dere fra deres synder og ^bbli døpt i Jesu Kristi, Guds Sønnns navn, likesom våre fedre, og dere skal motta Den hellige ånd så alle ting kan ^cbli tilkjennegitt for dere, og hvis dere ikke gjør dette, vil vannflommene komme over dere, likevel lyttet de ikke.

14a Moses 5:52.

15a vs Ekteskap – Ekteskap mellom mann og kvinne med forskjellig tro.

17a 1M 6:3;
2 Ne 26:11;
Ether 2:15;
L&P 1:33.

b 2 Ne 9:4.
vs Kjød, kjøtt.

c 1M 7:4, 10;
Moses 7:34.

18a 1M 6:4;

4M 13:33;
Jos 17:15.

b vs Kraft, makt.

19a L&P 107:52.

vs Ordinere, ordinasjon.

b Abr 1:19.

c vs Melkisedekske prestedømme, Det.

d vs Misjonærarbeide.

20a vs Omvende, omvendelse.

21a Mat 24:38–39;

JS – M 1:41.

22a 1M 6:5;

Moses 7:36–37.

b Mosiah 4:30;

Alma 12:14.

vs Tanker.

23a vs Forkynne.

24a vs Tro.

b vs Dåp, døpe – Kvalifikasjoner for å bli døpt.

c 2 Ne 32:2–5.

25 Og Noah angret, og han sørget og led i sitt hjerte over at Gud hadde skapt mennesket på jorden.

26 Og Herren sa: Jeg vil ^autrydde menneskene som jeg har skapt fra jordens overflate, både mennesker og dyr og krypdyr og luftens fugler, for Noah angret at jeg har skapt dem og at jeg har gjort dem, og han har påkalt meg, for de har søkt å ta hans liv.

27 Og således fant Noah ^anåde for Herrens øyne, for Noah var en rettferdig mann og ^bfullkom-

men i sin generasjon, og han ^cvandret med Gud, slik også hans tre sønner, Sem, Kam og Jafet gjorde.

28 Jorden ble ^afordervet fremfor Gud, og den ble full av vold.

29 Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet, for alt kjød hadde fordervet sin ferd på jorden.

30 Og Gud sa til Noah: Nå vil jeg gjøre ende på alt kjød, for jorden er fylt med vold, og se, jeg vil ^autrydde alt kjød fra jorden.

26a vs Jord – Jordens
renselse.

27a vs Nåde.

b 1M 6:9.

c vs Vandre, vandre
med Gud.

28a 1M 6:11–13.

30a L&p 56:3.

ABRAHAM'S BOK

OVERSATT AV JOSEPH SMITH FRA PAPYRUSRULLER

En oversettelse av noen gamle opptegetninger som har kommet i vår besittelse fra katakombene i Egypt – Abrahams skrifter, kalt Abrahams bok, skrevet på papyrus av ham selv mens han var i Egypt.

KAPITTEL 1

Abraham søker etter den patriarkalske ordens velsignelser – Han blir forfulgt av falske prester i Kaldea – Jehova redder ham – En gjennomgang av Egypts opprinnelse og styreform.

I KALDEERNES land hvor mine fedre bodde, så jeg, ^bAbraham, at det var nødvendig for meg å finne et annet ^coppholdssted.

2 Og da jeg forsto at det fantes større ^alykke og fred og ^bhvile for meg, søkte jeg etter fedrenes velsignelser og den rettighet jeg skulle ordineres til for å forvalte disse, da jeg selv hadde vært en som fulgte ^crettferdighet – en som også ønsket å være en som hadde stor ^dkunnskap og være en som enda mer hengivent fulgte rettferdighet og få en enda større kunnskap og bli en far til mange nasjoner, en fredsfyrste, og ønsket å motta instruksjoner og holde Guds bud – ble jeg en rettmessig arving, en ^ehøyprest

med den ^frettighet som tilhørte fedrene.

3 Den ble ^aoverdratt til meg fra fedrene, den kom ned fra fedrene fra tidens begynnelse, ja, helt fra begynnelsen, eller før jordens grunnvoll ble lagt og ned til denne tid, ja, rettigheten til den ^bførstefødte eller det første menneske som er ^cAdam eller den første far, kom ned gjennom fedrene til meg.

4 Jeg søkte å bli ^aoverdratt prestedømmet i overensstemmelse med Guds forordning til fedrene om etterkommerne.

5 Mine ^afedre, som hadde vendt seg bort fra sin rettferdighet og fra de hellige bud som Herren deres Gud hadde gitt dem og begynt å ^btilbe hedningenes guder, nektet helt å lytte til min røst,

6 for deres hjerter traktet etter å gjøre ondt og hadde fullstendig vendt seg til ^eElkenahs gud og Libnahs gud og Mahmackrahs gud og Korashs gud og Faraos, kongen av Egypts gud.

- 1 *a* vs Ur.
b vs Abraham.
c Apg 7:2–4.
2 *a* vs Gledet.
b vs Hvile.
c vs Rettferdig, rettferdighet.
d L&p 42:61.

- vs Kunnskap.
e vs Høyprest.
f vs Melkisedekske prestedømme, Det.
3 *a* L&p 84:14.
b L&p 68:17.
vs Førstefødte.
c Moses 1:34.

- vs Adam.
4 *a* vs Førstefødselsrett.
5 *a* 1M 12:1.
b vs Avgudsdyrkelse.
6 *a* Dvs de falske gudene, som illustrert i Abr. faksimile 1.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAMAS BOK

Nr. 1

FORKLARING

- Fig. 1 Herrens engel.
Fig. 2 Abraham bundet til et alter.
Fig. 3 Elkenahs avgudsprest forsøker å ofre Abraham.
Fig. 4 Avgudsprestenes offeralter som står foran Elkenahs gud, Libnahs gud, Mamackrahs gud, Korashs gud og Faraos gud.
Fig. 5 Elkenahs avgud.
Fig. 6 Libnahs avgud.
Fig. 7 Mamackrahs avgud.
Fig. 8 Korashs avgud.
Fig. 9 Faraos avgud.
Fig. 10 Abraham i Egypt.
Fig. 11 Dette forestiller himmelens pilarer ifølge egypternes oppfatning.
Fig. 12 Raukeeyang, som betyr hvelving eller himmelhvelvingen over våre hoder, men i dette tilfelle, og i forbindelse med dette emne, mente egypterne det betydde Shaumau, å være høy, eller himlene, som tilsvarte det hebraiske ord Shaumayheem.

7 Derfor vendte de sine hjerter til hedningenes ofringer og ofret sine barn til disse stumme avguder, og lyttet ikke til min røst, men forsøkte å ta mitt liv ved Elkenahs prests hånd. Elkenahs prest var også Faraos prest.

8 Nå, på denne tid var skikken at den som var prest for Faraos kongen av Egypt, ofret menn, kvinner og barn til disse fremmede guder på det alter som var bygget i landet Kaldea.

9 Og det skjedde at presten ofret til Faraos gud og også til Sjagrels gud på egypternes vis. Sjagrels gud var solen.

10 Ja, til og med et barn som takkoffer ofret Faraos prest på det alter som sto ved høyden som ble kalt Potifars høyde, ved enden av sletten Olisjem.

11 Nå, denne prest hadde en gang på dette alter ofret tre jomfruer som var døtre av Onita som var av kongelig byrd i rett linje fra "Kam. Disse jomfruer ble ofret på grunn av sin dyd, de ville ikke ^bbøye seg ned og tilbe guder av tre eller sten, derfor ble de drept på dette alter, og det ble gjort på egypternes vis.

12 Og det skjedde at prestene øvet vold mot meg for at de også kunne drepe meg på dette alter slik de gjorde med disse jomfruer, og for at dere kan få kunnskap om dette alter, vil jeg henvise til fremstillingen i begynnelsen av denne opptegnelse.

13 Det hadde samme form som en seng slik de fantes blant kaldeerne, og det sto foran gudene til Elkenah, Libnah, Mahmackrah, Korash og også en gud likesom Faraos, kongen av Egypts gud.

14 For at dere kan få en forståelse av disse guder, har jeg gjengitt deres form i de skikkelser som er fremstilt i begynnelsen av denne opptegnelse, disse fremstillinger kalles ralenos av kaldeerne, og betyr hieroglyfer.

15 Og da de la hånd på meg for å ofre meg og ta mitt liv, se, da hevet jeg min røst til Herren min Gud, og Herren "lyttet og hørte, og han fylte meg med synet av Den Allmektige, og hans nærværs engel sto foran meg og ^bløste straks mine bånd.

16 Og hans røst lød til meg: Abraham, Abraham, se, mitt navn er "Jehova, og jeg har hørt deg og har kommet ned for å befri deg og føre deg bort, fra din fars hus og fra alle dine slektninger, til et fremmed ^bland som du ikke vet om.

17 Og dette fordi de har vendt sine hjerter bort fra meg for å tilbe Elkenahs gud og Libnas gud og Mahmackrahs gud og Korashs gud og Faraos, kongen av Egypts gud, derfor har jeg kommet ned for å besøke dem og for å ødelegge ham som har løftet sin hånd mot deg, Abraham, min sønn, for å ta ditt liv.

18 Se, jeg vil lede deg ved min hånd, og jeg vil ta deg for å iklø

11a vs Kam.
b Dan 3:13-18.

15a Mosiah 9:17-18.
b Abr 2:13.

16a vs Jehova.
b vs Lovede land, Det.

deg mitt navn, ja, din fars "prestedomme, og min kraft skal være over deg.

19 Som det var med Noah, slik skal det være med deg, men gjennom din gjerning skal "mitt navn bli kjent på jorden for evig, for jeg er din Gud.

20 Se, Potifars høyde var i landet "Ur i Kaldea. Og Herren rev ned alteret til Elkenah og til landets guder og ødela dem fullstendig og rammet presten så han døde, og det var stor sorg i Kaldea og ved Faraos hoff, denne Farao betegner konge av kongelig blod.

21 Nå, denne konge av Egypt var en etterkommer av "Kam, og ^bkana'anittenes blod rant i hans årer.

22 Fra denne linje utgikk alle egyptere, og således fortsatte kana'anittenes blod å være i landet.

23 Landet "Egypt ble først oppdaget av en kvinne som var datter av Kam og datter av Egyptus som på kaldeisk betyr Egypt som betegner det som er forbudt.

24 Da denne kvinnen oppdaget landet, lå det under vann. Hun lot senere sine sønner bo-sette seg der, og fra Kam utgikk således den rase som opprettholdt forbannelsen i landet.

25 Nå, det første styre i Egypt ble opprettet av Farao som var eldste sønn av Egyptus, Kams

datter, og den var etter Kams styre som var patriarkalsk.

26 Farao, som var en rettfærdig mann, opprettet sitt rike og dømte sitt folk klokt og rettfærdig alle sine dager, og han søkte med flid å etterligne den orden som ble opprettet av de første generasjoners fedre i den første patriarkalske regjeringstids dager, ja, i Adams regjeringstid, og også i sin far Noahs regjeringstid, han som velsignet ham med "jordens velsignelser og med visdommens velsignelser, men forbannet ham med hensyn til prestedommet.

27 Nå var Farao av den slektslinje ved hvilken han ikke kunne ha rett til "prestedommet, selv om faraoene gjerne hevdet å ha rett til det fra Noah gjennom Kam, derfor ble min far villedet av deres avgudsdyrkelse.

28 Men jeg skal heretter forsøke å skildre hendelsesforløpet fra min egen tid tilbake til skapelsens begynnelse, for "opp-tegnelsene er kommet i mine hender, og jeg har dem inntil denne tid.

29 Nå, etter at Elkenahs prest ble rammet så han døde, ble de ting oppfylt som ble fortalt meg om landet Kaldea, at det skulle bli en hungersnød i landet.

30 Følgelig ble det hungersnød over hele landet Kaldea, og min far var hårdt plaget på grunn

18a vs Prestedomme.

19a 1M 12:1–3.

20a 1M 11:28;
Abr 2:4.

21a 1M 10:6;
Sal 78:51;

Moses 8:12.

b Moses 7:6–8.
vs Kana'an,
kana'aneer.

23a vs Egypt.
26a vs Velsigne,

velsignet, velsignelse.

27a OE 2.

vs Prestedomme.

28a Moses 6:5.
vs Minnebok.

av hungersnøden og angret det onde han hadde tenkt å gjøre mot meg – å ta mitt ^aliv.

31 Men fedrenes, ja, patriarkenenes opptegnelse angående retten til prestedømmet, bevarte Herren min Gud i mine egne hender, derfor har jeg inntil denne dag bevart en kunnskap om skapelsens begynnelse og også om ^aplanetene og om stjernene slik dette ble gjort kjent for fedrene, og jeg skal forsøke å skrive noe av dette i denne opptegnelsen til gavn for mine etterkommere som skal komme etter meg.

KAPITTEL 2

Abraham forlater Ur for å dra til Kana'an – Jehova viser seg for ham i Karan – Alle evangeliets velsignelser blir lovet hans ætt og gjennom hans ætt til alle mennesker – Han reiser til Kana'an og videre til Egypt.

NÅ lot Gud Herren hungersnøden bli meget stor i landet Ur, så stor at min bror ^aHaran døde, men ^bTarah, min far, bodde fremdeles i kaldeernes land Ur.

2 Og det skjedde at jeg, Abraham, tok ^aSarai til hustru, og ^bNakor, min bror giftet seg med Milka som var Harans datter.

3 Nå hadde Herren ^asagt til meg: Abraham, dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til et land som jeg vil vise deg.

4 Derfor forlot jeg kaldeernes land ^aUr for å dra til Kana'ans land, og jeg tok med meg Lot, min brors sønn, og hans hustru, og min hustru Sarai, og også ^bmin far fulgte etter meg til det land som vi kalte Karan.

5 Og hungersnøden avtok og min far ble igjen i Karan og bodde der, for det var mye småfe i Karan, og min far vendte seg igjen til sin ^aavgudsdyrkelse, derfor ble han værende i Karan.

6 Men jeg, Abraham, og ^aLot, min brors sønn, ba til Herren, og Herren ^bviste seg for meg og sa til meg: Bryt opp og ta Lot med deg, for jeg har til hensikt å føre deg ut av Karan og gjøre deg til en tjener for å bære frem ^cmitt navn i et fremmed ^aland som jeg vil gi din etterslekt til evig eie, hvis de lytter til min røst.

7 For jeg er Herren din Gud, jeg bor i himmelen, jorden er min ^afotskammel, jeg rekker min hånd ut over havet og det adlyder min røst, jeg gjør vinden og ilden til min ^bstridsvogn, jeg sier til fjellene: Vik bort, og

30a Abr 1:7.

31a Abr 3:1–18.

2 1a 1M 11:28.
b 1M 11:24–26;
1 Krøn 1:26.

2a 1M 11:29.

vs Sara.

b 1M 11:27; 22:20–24.

3a 1M 12:1;

Apg 7:1–3.

4a Neh 9:7.

b 1M 11:31–32.

5a Jos 24:2.

6a vs Lot.

b 1M 17:1.

vs Jesus Kristus –
Foruttlivværelsen,
Kristus levde for

han ble født.

c 1M 12:2–3;

Abr 1:19.

d 1M 13:14–15; 17:8;
2M 33:1.

vs Lovede land, Det.

7a 1 Ne 17:39;

L&p 38:17.

b Jes 66:15–16.

se, i samme stund, plutselig, blir de tatt av en hvirvelvind.

8 Mitt navn er ^aJehova, og jeg ^bkjenner enden fra begynnelsen, derfor skal min hånd være over deg.

9 Og jeg vil gjøre deg til en stor nasjon, og jeg vil ^avelsigne deg overmåte og gjøre ditt navn stort blant alle nasjoner, og du skal være en velsignelse for din ætt etter deg, så de i sine hender skal bære denne tjenestegjerning og ^bdette prestedømme ut til alle nasjoner.

10 Og jeg vil velsigne dem gjennom ditt navn, for så mange som tar imot ^adette evangelium, skal kalles etter ditt navn og skal regnes til din ^bætt, og de skal stå frem og velsigne deg som sin ^cfar.

11 Og jeg vil ^avelsigne dem som velsigner deg og forbanne dem som forbanner deg, og i deg (det vil si i ditt prestedømme) og i din ^bætt (det vil si ditt prestedømme) – for jeg gir deg det løfte at denne ^crettighet skal fortsette i deg og i din ætt etter deg (det vil si de direkte eller kjødelige etterkommer) – skal alle jordens familier velsignes, ja, med evangeliets velsignelser som er frelsens

velsignelser, ja, det evige livs velsignelser.

12 Nå, etter at Herren hadde endt sin tale til meg og trukket sitt åsyn bort fra meg, sa jeg i mitt hjerte: Din tjener har ^asøkt deg oppriktig, nå har jeg funnet deg.

13 Du sendte din engel for å ^abefri meg fra Elkenas guder, og jeg vil gjøre vel i å lytte til din røst, la derfor din tjener bryte opp og dra bort i fred.

14 Så jeg, Abraham, dro bort som Herren hadde sagt til meg, og Lot dro sammen med meg, og jeg, Abraham, var ^ato og seksti år gammel da jeg dro ut av Karan.

15 Og jeg tok med meg ^aSarai som jeg tok til hustru da jeg var i ^bUr i Kaldea – og Lot min brors sønn og alle våre eidelere som vi hadde samlet og de sjeler som vi hadde ^cvunnet i Karan – og dro avsted til ^aKana'ans land og bodde i telt mens vi var underveis,

16 derfor var evigheten vårt dekke og vår ^aklippe og vår frelse mens vi reiste fra Karan gjennom Jershon for å komme til Kana'ans land.

17 Nå bygget jeg, Abraham, et ^aalter i landet Jershon og ofret

<p>8a vs Jehova. <i>b</i> vs Allvitende. 9a 1 Ne 17:40; 2 Ne 29:14; 3 Ne 20:27; Mormon 5:20. vs Abraham – Abrahams ætt. <i>b</i> L&p 84:17-19; Moses 6:7. vs Melkisedekske prestedømme, Det.</p>	<p>10a Gal 3:7-9. <i>b</i> 1M 13:16; Gal 3:29; 2 Ne 30:2. <i>c</i> vs Patriark, patriarkalsk. 11a vs Pakten med Abraham. <i>b</i> Jes 61:9. <i>c</i> vs Førstefødselsrett; Israel; Prestedømme.</p>	<p>12a L&p 88:63. 13a Abr 1:15-17. 14a 1M 12:4-5. 15a vs Sara. <i>b</i> vs Ur. <i>c</i> vs Omvende, omvendelse. <i>d</i> vs Kana'an, kana'aneer. 16a vs Klippe (sten). 17a vs Alter.</p>
---	--	--

til Herren og ba om at ^bhungersnøden måtte vendes bort fra min fars hus for at de ikke skulle omkomme.

18 Og deretter dro vi fra Jershon gjennom landet til stedet Sikem som lå på Mores sletter, og vi hadde allerede kommet til grensen mot ^akana'anittenes land, og der på Mores sletter ^bofret jeg og påkalte Herren i inderlig bønn fordi vi allerede hadde kommet inn i landet til denne avgudsdyrkende nasjon.

19 Og Herren viste seg for meg som svar på mine bønner og sa til meg: Til din ætt vil jeg gi dette ^aland.

20 Og jeg, Abraham, brøt opp fra det sted hvor jeg hadde bygget alteret til Herren og dro videre til et fjell øst for ^aBetel, og der slo jeg opp mitt telt – med Betel i vest og ^bAi i øst – og der bygget jeg nok et alter til Herren og ^cpåkalte igjen Herrens navn.

21 Og jeg, Abraham, reiste fortsatt videre mot syd, og det var fremdeles hungersnød i landet, og jeg, Abraham, besluttet å dra ned til Egypt for å oppholde meg der, for hungersnøden ble meget stor.

22 Og det skjedde da det var like før jeg skulle inn i Egypt at Herren sa til meg: Se, ^aSarai din hustru er en meget vakker kvinne å se på,

23 derfor skal det skje at når

egypterne får se henne, vil de si: Hun er hans hustru, og de vil slå deg ihjel, men vil la henne få leve, se derfor til at du gjør således:

24 La henne si til egypterne at hun er din søster, og din sjel skal leve.

25 Og det skjedde at jeg, Abraham, fortalte Sarai, min hustru, alt Herren hadde sagt til meg – derfor ber jeg deg si til dem at du er min søster, så det kan gå meg vel for din skyld og min sjel skal leve på grunn av deg.

KAPITTEL 3

Abraham lærer om solen, månen og stjernene ved hjelp av urim og tummim – Herren åpenbarer åndenes evige natur for ham – Han lærer om det førjordiske liv, om forutbeskikkelse, om skapelsen, om valg av en Forløser og om menneskets annen prøvestand.

Og jeg, Abraham hadde ^aurim og tummim som Herren min Gud hadde gitt meg i kaldeernes Ur.

2 Og jeg så ^astjernene, at de var meget store og at en av dem var nærmest Guds trone, og det var mange store som var nær den.

3 Og Herren sa til meg: Disse er de styrende stjerner, og navnet på den store er ^aKolob fordi den er nær meg, for jeg er Herren din Gud. Jeg har satt denne

17^b Abr 1:29.

18^a 1M 12:6.

^b vs Offer.

19^a 1M 13:12–15; 17:8;

2M 3:1–10; 4M 34:2.

vs Lovede land, Det.

20^a vs Betel.

^b 1M 13:3–4.

^c 1M 12:8.

22^a 1M 12:11–13.

3 1^a 2M 28:30;

Mosiah 8:13; 28:13–16;

JS – H 1:35.

vs Urim og tummim.

2^a Abr 1:31.

3^a Se Abr. faksimile 2

fig. 1–5.

vs Kolob.

til å styre alle dem som tilhører den samme orden som den på hvilken du står.

4 Og Herren sa til meg ved urim og tummim at Kolob var på Herrens vis med hensyn til sine tider og årstider og omdreininger – at én omdreining var ^aén dag for Herren etter hans tidsregning, som er ^bett tusen år ifølge den tidsregning som er gitt den planet på hvilken du står. Dette er Herrens tidsregning ifølge Kolobs tidsregning.

5 Og Herren sa til meg: Den planet som er det mindre lys – mindre enn det som er satt til å råde over dagen, ja, til å råde over natten – er over eller større enn den du står på hva tidsregning angår, for den beveger seg i en orden som er mer langsom. Dette er på sin plass fordi den befinner seg over den jord på hvilken du står, derfor har ikke dens tidsregning så mange dager og måneder og år.

6 Og Herren sa til meg: Abraham, disse ^ato kjensgjerninger eksisterer, se, dine øyne ser det, det er gitt til deg å kjenne tidsregningene og den fastsatte tid, ja, den tid som er fastsatt for den jord på hvilken du står, og den fastsatte tid for det større lys som er satt til å råde over dagen og den fastsatte tid for det mindre lys som er satt til å råde over natten.

7 Nå er den fastsatte tid for det mindre lys lenger hva tidsregning angår enn tidsregning

for den jord på hvilken du står.

8 Og hvor disse to kjensgjerninger eksisterer, skal det være enda en kjensgjerning over dem, det vil si, det skal finnes en annen planet hvis tidsregning er enda lenger.

9 Og således skal én planets tidsregning være over en annens inntil du kommer nær Kolob, denne Kolob er etter Herrens tidsregning, denne Kolob er plassert nær Guds trone for å styre alle de planeter som tilhører den samme ^aorden som den på hvilken du står.

10 Og det er gitt deg å vite den fastsatte tid for alle stjerner som er satt til å gi lys, inntil du kommer nær Guds trone.

11 Således ^atalte jeg, Abraham, med Herren ansikt til ansikt likesom et menneske taler med et annet, og han fortalte meg om sine henders gjerninger.

12 Og han sa til meg: Min sønn, min sønn (og hans hånd var utrakt), se jeg vil vise deg alle disse. Og han la sin hånd på mine øyne, og jeg så hans henders gjerninger, og de var mange, og de ble mangfoldiggjort for mine øyne, og jeg kunne ikke se noen ende på dem.

13 Og han sa til meg: Dette er Sjineha som er solen. Og han sa til meg: Kokob, som er stjerne. Og han sa til meg: Olea som er månen. Og han sa til meg: Kokaubeam, som betyr stjerner eller alle de store lys som var på himmelhvelvingen.

4a Abr 5:13.

b Sal 90:4; 2 Pet 3:8.

6a Abr 3:16–19.

9a L&p 88:37–44.

11a 1M 17:1;

4M 12:5–8.

14 Og det var om natten Herren talte disse ord til meg: Jeg vil ^agjøre deg tallrik og din ^bætt etter deg, likesom disse, og hvis du kunne ^ctelle sandkornene, ville du se hvor tallrik din slekt skal bli.

15 Og Herren sa til meg: Abraham, jeg viser deg disse ting før dere drar inn i Egypt, så dere kan forkynne alle disse ord.

16 Hvis to ting eksisterer og den ene er over den andre, skal det være større ting over dem. ^aKolob er derfor den største av alle de Kokaubeam som du har sett, fordi den er nærmest meg.

17 Nå, hvis det finnes to ting, den ene over den andre, og månen er over jorden, da kan det hende at en planet eller en stjerne kan være over den, og det er ikke noe som Herren din Gud beslutter i sitt hjerte at han vil gjøre, uten at han ^agjør det.

18 Men likesom han skapte den større stjerne, slik er det også om det er to ånder og den ene er mer intelligent enn den andre, likevel har disse to ånder, selv om den ene er mer intelligent enn den andre, ingen begynnelse, de eksisterte før, de skal ikke ha noen ende, de skal eksistere heretter, for de er ^agnolaum eller evige.

19 Og Herren sa til meg: Disse

to kjensgjerninger eksisterer at det er to ånder, den ene er mer intelligent enn den andre, og det skal være en annen som er mer intelligent enn dem. Jeg er Herren din Gud, jeg er ^amer intelligent enn dem alle.

20 Herren din Gud sendte sin engel for å ^afri deg ut av hendene på Elkenas prest.

21 Jeg bor midt iblant dem alle, derfor har jeg nå kommet ned til deg for å fortelle deg om ^amine henders gjerninger hvori min ^bvisdom overgår dem alle, for jeg regjerer oppe i himmelen og nede på jorden i all visdom og klokskap over alle de intelligenser dine øyne har sett fra begynnelsen. Jeg kom ned i begynnelsen midt blant alle de intelligenser du har sett.

22 Nå hadde Herren vist meg, Abraham, de ^aintelligenser som var organisert ^bfør verden ble til, og blant alle disse var det mange av ^cde edle og store.

23 Og Gud så disse sjeler at de var gode, og han sto midt iblant dem, og han sa: Disse vil jeg gjøre til mine fyrster, for han sto blant dem som var ånder, og han så at de var gode, og han sa til meg: Abraham, du er en av dem, du var ^autvalgt før du ble født.

24 Og det sto ^aen iblant dem som var Gud lik, og han sa til

14a Abr 2:9.

b 1M 13:16;
L&p 132:30.

c 1M 22:17;
Hos 1:10.

16a Abr 3:3.

17a Job 9:4–12.

18a Gnolaum er en omskrivning av

et hebraisk ord som betyr evig.

19a Jes 55:8–9.
vs Allvitende.

20a Abr 1:15.

21a L&p 88:45–47;
Moses 1:27–29.

b vs Visdom.

22a vs Intelligens,

intelligenser.

b vs Førjordiske liv;
Rådet i himmelen.

c L&p 138:55.

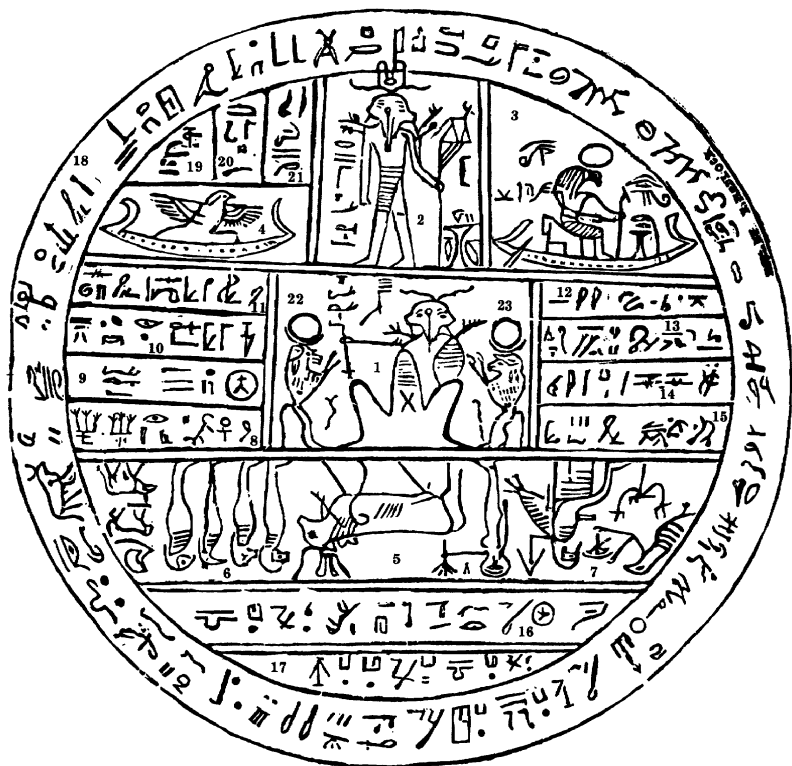
23a Jes 49:1–5; Jer 1:5.

vs Forutbeskikkelse;
Utvalgt, utvalgte,
utvalgt (verb).

24a vs Førstefødte.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAMAS BOK

Nr. 2

FORKLARING

Fig. 1 Kolob, som betyr den første skapelse, nærmest det celestiale eller Guds bolig. Først i herredømme, sist med hensyn til tidsregning. Tidsregningen er i henhold til celestial tid, og denne celestiale tid setter én dag til én alen. En dag på Kolob tilsvarer ett tusen år ifølge tidsregningen på denne jord som av egypterne kalles Jah-oh-eh.

Fig. 2 Står nærmest Kolob, kalles av egypterne Oliblish som er den nest største styrende skapelse nær det celestiale eller det sted hvor Gud bor, har også myndighetsnøkkelen henhørende til andre planeter som åpenbart fra Gud til Abraham da han ofret på et alter som han hadde bygget til Herren.

Fig. 3 Skal forestille Gud sittende på sin trone ikledd makt og myndighet med en krone av evig lys på sitt hode, forestiller også de store nøkkelord tilhørende Det hellige prestedømme som åpenbart til Adam i Edens hage, også til Set, Noah, Melkisedek, Abraham og til alle som prestedømmet ble åpenbart til.

Fig. 4 Tilsvarer det hebraiske ord Raukeeyang som betyr hvelving eller himmelhvelvingen, også et tall som på egyptisk betyr ett tusen og svarer til tidsregningen for Oliblish som er lik Kolob i sin omdreining og tidsregning.

Fig. 5 Kalles på egyptisk Enish-og-on-dosh, den er også en av de styrende planeter og sies av egypterne å være solen og låner sitt lys fra Kolob gjennom Kae-e-vanrash, som er den store nøkkel eller med andre ord den styrende kraft som styrer femten andre planeter eller fiksstjerner og også Floeese, eller månen, jorden og solen i deres årlige omdreininger. Denne planet mottar sin kraft gjennom Kliflos-is-es eller Hah-ko-kau-beam, stjernene som fremstilles ved tallene 22 og 23 og mottar lys fra Kolobs omdreininger.

Fig. 6 Forestiller jorden og dens fire hjørner.

Fig. 7 Forestiller Gud sittende på sin trone, idet han åpenbarer gjennom himlene prestedømmets store nøkkelord og også Den hellige ånds tegn til Abraham i en dues skikkelse.

Fig. 8 Inneholder skrifter som ikke kan åpenbares for verden, men skal mottas i Guds hellige tempel.

Fig. 9 Bør ikke åpenbares på det nåværende tidspunkt.

Fig. 10 Som ovenfor.

Fig. 11 Som ovenfor. Om verden kan finne ut disse tall, så la det skje. Amen.

Fig. 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 og 21 vil bli gitt i Herrens egen beleilige tid.

Ovenstående oversettelse er gitt så langt vi har noen rett til å gi den på det nåværende tidspunkt.

dem som var med ham: Vi vil gå ned, for det er rom der, og vi vil ta av disse elementer, og ^bvi vil skape en ^cjord hvorpå disse kan bo,

25 og vi vil ^aprøve dem ved dette for å se om de vil ^bgjøre alt som Herren deres Gud befaler dem,

26 og de som holder sin ^aførste prøvestand skal forøkes, og de som ikke holder sin første prøvestand, skal ikke få herlighet i det samme rike med dem som holder sin første prøvestand. Og de som holder sin ^bannen prøvestand, skal forøkes i ^cherlighet evindelighet og alltid.

27 Og ^aHerren sa: Hvem skal jeg sende? Og en svarte lik ^bMenneskesønnen: Her er jeg, send meg. Og ^cen annen svarte og sa: Her er jeg, send meg. Og Herren sa: Jeg vil sende den første.

28 Og ^aden andre ble vred og holdt ikke sin første prøvestand, og på den dag fulgte ^bmange etter ham.

KAPITTEL 4

Gudene planlegger å skape jorden og alt liv på den – Deres planer for de seks dager med skapelse fremlegges.

Og så sa Herren: La oss gå ned. Og de gikk ned ^ai begynnelsen, og de, det vil si Gudene, ^borganiserte og dannet himlene og jorden.

2 Og jorden, etter at den var dannet, var øde og tom fordi de ikke hadde dannet noe annet enn jorden, og mørke rådet over dypet, og Gudenes Ånd ^aruget over vannene.

3 Og de (Gudene) sa: Bli lys, og det ble lys.

4 Og de (Gudene) fattet lyset, for det var klart, og de skilte lyset, eller så til at det ble skilt fra mørket.

5 Og Gudene kalte lyset dag og mørket kalte de natt. Og det skjedde at fra aften til morgen kalte de natt, og fra morgen til aften kalte de dag, og dette var det første eller begynnelsen til det som de kalte dag og natt.

6 Og Gudene sa også: La det bli en ^ahvelving midt i vannene, og den skal skille vann fra vann.

7 Og Gudene befalte hvelvingen, så den skilte vannene som var under hvelvingen fra vannene som var over hvelvingen, og det ble slik, ja, slik som de befalte.

8 Og Gudene kalte hvelvingen ^ahimmel. Og det skjedde at det var fra aften til morgen de kalte

24b vs Skape, skapelse.

c vs Jord – Skapt for mennesket.

25a L&p 98:12–14; 124:55.

vs Forløsningsplan; Handlefrihet.

b vs Lydighet, lydig, (ad)lyde.

26a Jud 1:6.

b vs Dødelig,

dødelighet.

c Tit 1:2.

vs Herlighet.

27a vs Gud, guddommen – Gud Faderen.

b vs Jesus Kristus; Menneskesønnen.

c Moses 4:1–2.

28a vs Djevel.

b vs Fortapelsens

sønner.

4 1a 1M 1:1;

Moses 2:1.

b vs Skape, skapelse.

2a 1M 1:2;

Moses 2:2.

6a 1M 1:4–6;

Moses 2:4.

8a vs Himmel.

natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften de kalte dag, og dette var ^bannen gang de nevnte natt og dag.

9 Og Gudene befalte og sa: La "vannene under himmelen bli samlet sammen til ^bett sted, og la det tørre land komme frem, og det ble slik som de befalte.

10 Og Gudene kalte det tørre land jord, og vannene som hadde samlet seg, kalte "de store vann, og Gudene så at de ble adlydt.

11 Og Gudene sa: La oss be-rede jorden til å frembringe "gress, urter som setter frø, frukttrær som bærer frukt, hvert etter sitt slag – hvis frø i seg selv frembringer sitt eget slag på jorden – og det ble slik, ja, som de befalte.

12 Og Gudene organiserte jorden til å frembringe gress av dets eget frø, og urten til å frembringe urt av sitt eget frø, og sette frø av sitt eget slag, og jorden til å frembringe treet av dets eget frø og bære frukt hvis frø i seg selv bare kunne frembringe det samme, etter sitt eget slag, og Gudene så at de ble adlydt.

13 Og det skjedde at de tallet dagene, fra aften til morgen kalte de natt, og det skjedde at fra morgen til aften kalte de dag, og det var den tredje tid.

14 Og Gudene organiserte "lysene på himmelhvelvingen og så til at de skilte dagen fra natten og organiserte dem til å

være til tegn og til årstider og til dager og til år,

15 og organiserte dem til å være til lys på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden, og det ble slik.

16 Og Gudene organiserte de to store lys, det "større lys til å råde over dagen, og det mindre lys til å råde over natten – sammen med det mindre lys satte de også stjernene.

17 Og Gudene satte dem på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden og til å råde over dagen og over natten og til å skille lyset fra mørket.

18 Og Gudene våket over de ting de hadde befalt, inntil de adlød.

19 Og det skjedde at det var fra aften til morgen at det var natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften at det var dag, og det var den fjerde tid.

20 Og Gudene sa: La oss bere-de vannene til å frembringe et mylder av levende skapninger og fugler, så de kan fly over jorden under den åpne himmelhvelvingen.

21 Og Gudene beredte vanne-ne så de kunne frembringe store "hvaler, og enhver levende skapning som rører seg som vannene skulle frembringe i rikt monn, hver etter sitt slag, og enhver vinget fugl, etter sitt slag. Og Gudene så at de ville bli adlydt, og at deres plan var god.

22 Og Gudene sa: Vi vil

8b 1M 1:8.

9a Amos 9:6;

Moses 2:7.

b 1M 1:9.

10a 1M 1:10;

Abr 4:22.

11a 1M 1:11–12;

Moses 2:11–12.

14a L&p 88:7–11.

16a 1M 1:16.

21a 1M 1:21;

Moses 2:21.

velsigne dem og se til at de blir fruktbare og blir mange og fyller vannet i havet, eller ^ade store vann, og se til at fuglene former seg på jorden.

23 Og det skjedde at det var fra aften til morgen de kalte natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften de kalte dag, og det var den femte tid.

24 Og ^aGudene beredte jorden til å frembringe levende skapninger, hver etter sitt slag, kveg og krypdyr og jordens dyr, hvert etter sitt slag, og det ble slik som de hadde sagt.

25 Og Gudene organiserte jorden til å frembringe dyrene, hvert etter sitt slag, og kveget etter sitt slag, og alt som kryper på jorden, hvert etter sitt slag, og Gudene så at de ville adlyde.

26 Og Gudene ^arådførte seg med hverandre og sa: La oss gå ned og forme ^bmennesket i vårt ^abilde, etter vår lignelse, og vi vil gi dem herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over kveget og over hele jorden og over ethvert kryp som kryper omkring på jorden.

27 Så ^aGudene gikk ned for å organisere mennesket i sitt eget bilde, i Gudenes bilde for å forme det, til mann og kvinne for å forme dem.

28 Og Gudene sa: Vi vil velsigne dem. Og Gudene sa: Vi vil se til at de blir fruktbare og blir mange og fyller jorden og

legger den under seg og har herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over alt levende som rører seg på jorden.

29 Og Gudene sa: Se, vi vil gi dem alle urter som setter frø som skal komme på hele jordens overflate, og hvert tre som bærer frukt, og frukten av treet som setter frø, vil vi gi dem, og det skal være dem ^atil føde.

30 Og til alle jordens dyr og til alle luftens fugler og til alt som kryper på jorden, se, vi vil gi dem liv, og vi vil også gi dem alle grønne urter til føde, og alle disse ting skal organiseres således.

31 Og Gudene sa: Vi vil gjøre alt som vi har sagt og organisere dem, og se, de skal være meget lydige. Og det skjedde at det var fra aften til morgen de kalte natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften de kalte dag, og de regnet den ^asjette tid.

KAPITTEL 5

Gudene fullfører planleggingen av alle tings skapelse – De gjennomfører skapelsen i henhold til sine planer – Adam gir navn til alle levende skapninger.

Og slik vil vi fullende himlene og jorden og alle deres herskarer.

2 Og Gudene sa til hverandre: I den ^asyvende tid vil vi

22a Abr 4:10.

24a vs Gud, guddommen.

26a vs Råd.

^b vs Mennesket,

mennesker.

^c Moses 6:8–10.

27a 1M 1:26–27;

Abr 5:7.

29a 1M 1:29–30.

31a 2M 31:17.

5 2a vs Sabbatsdagen.

avslutte vår gjerning slik vi har bestemt, og i den syvende tid vil vi hvile fra all vår gjerning slik vi har bestemt.

3 Og Gudene fullendte i den syvende tid, for i den syvende tid ville de ^ahvile fra all sin gjerning som de (Gudene) hadde besluttet å utføre, og de ^bhelliget den. Og således var deres beslutninger i den tid de rådførte seg med hverandre om å danne himlene og jorden.

4 Og Gudene kom ned og formet disse himmelens og jordens generasjoner da de ble formet på den dag da Gudene dannet jorden og himlene,

5 ifølge alt de hadde sagt om hver markens plante ^afør den var i jorden og hver markens urt før den vokste frem, for Gudene hadde ikke latt det regne på jorden da de rådførte seg med hverandre om å skape dem, og hadde ikke formet noe menneske til å dyrke jorden.

6 Men det steg opp en damp fra jorden og vannet hele jordens overflate.

7 Og ^aGudene formet mannen av ^bjordens støv og tok hans ^cånd (det vil si mannens ånd) og satte den i ham, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende ^dsjel.

8 Og Gudene plantet en hage øst i ^aEden, og der satte de mannen hvis ånd de hadde satt i det legeme de hadde formet.

9 Og ut av jorden lot Gudene vokse hvert tre som er behagelig for øyet og godt til føde, og midt i hagen også ^alivets tre og treet til kunnskap om godt og ondt.

10 Det gikk en elv ut fra Eden for å vanne hagen, og derfra delte den seg i fire strømmer.

11 Og Gudene tok mannen og satte ham i Edens hage for å dyrke den og ta vare på den.

12 Og Gudene befalte mannen og sa: Av hvert tre i hagen kan du fritt spise,

13 men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke spise, for i den tid du spiser av det, skal du visselig dø. Nå forsto jeg, Abraham, at det var etter ^aHerrens tid som var etter ^bKolob's tid, for ennå hadde ikke Gudene gitt Adam hans tidsregning.

14 Og Gudene sa: La oss gjøre en medhjelp til mannen, for det er ikke godt for mannen å være alene, derfor vil vi danne en medhjelp til ham, som er hans like.

15 Og Gudene lot en dyp søvn komme over ^aAdam, og han sov, og de tok et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt.

16 Og av det ribben som Gudene hadde tatt fra mannen, dannet de en ^akvinne og førte henne til mannen.

17 Og Adam sa: Dette var ben av mine ben og kjøtt av mitt

3a 2M 20:8–11;
Mosiah 13:16–19.

b L&P 77:12.

5a vs Åndelig skapelse.

7a Abr 4:26–31.

b Moses 4:25; 6:59.

c 1M 2:7;
L&P 93:33.

vs Førjordiske liv;

Ånd.

d vs Sjel.

8a vs Eden.

9a vs Livets tre.

13a 2 Pet 3:8.

b Abr 3:2–4.

vs Kolob.

15a vs Adam.

16a vs Eva.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAM'S BOK

Nr. 3

FORKLARING

Fig. 1 Abraham sittende på Faraos trone – som et tegn på høflighet fra kongens side – med en krone på hodet som representerer prestedømmet og symboliserer Det store presidentskap i himmelen, med rettferdighetens og dommens septer i sin hånd.

Fig. 2 Kong Faraos navn er gjengitt i skrifttegnene over hans hode.

Fig. 3 Forestiller Abraham i Egypt slik det også er gjengitt i figur 10 i faksimile 1.

Fig. 4 Prins under Faraos konger, konger av Egypt slik det står skrevet over hånden.

Fig. 5 Shulem, en av kongens øverste tjenere som tilkjenner seg i skrifttegnene over hans hånd.

Fig. 6 Olimlah, en slave som tilhører prinsen.

Abraham forklarer astronomiens prinsipper i kongens palass.

kjøtt, nå skal hun kalles mann-
inne, for av mannen ble hun
tatt.

18 Derfor skal en mann forlate
sin far og sin mor og skal ^ahol-
de seg til sin hustru, og de skal
være ^bett kjød.

19 Og de var begge nakne,
mannen og hans hustru, men
skammet seg ikke.

20 Og av jorden dannet

Gudene alle dyr på marken og
alle fugler i luften og førte dem
til Adam for å se hva han ville
kalle dem, og hva Adam kalte
hver levende skapning, det
skulle den hete.

21 Og Adam ga navn til alt
kveg, til fuglene i luften, til alle
dyr på marken, og til Adam
fantet det en medhjelp, som var
hans like.

18a L&p 42:22; 49:15–16.

b vs Ekteskap.

JOSEPH SMITH – MATTEUS

Et utdrag fra oversettelsen av Bibelen slik den ble åpenbart til profeten Joseph Smith i 1831. Matteus 23:39 og kapittel 24.

Jesus forutsier den nær forestående ødeleggelse av Jerusalem – Han taler også om Menneskesønnens annet komme og om de ugudeliges ødeleggelse.

FOR jeg sier dere at fra nå av skal dere ikke se meg og vite at jeg er den som profetene har skrevet om, før dere skal si: Velsignet er han som ^akommer i Herrens navn, i himmelens skyer, og med ham alle de hellige engler. Da forsto hans disipler at han skulle komme til jorden igjen etter at han var forherliget og kronet ved ^bGuds høyre hånd.

2 Og Jesus gikk ut og forlot tempelet, og hans disipler kom til ham for å høre ham og sa: Mester, vis oss det du har sagt om tempelets bygninger – de skal brytes ned og overlates øde til dere.

3 Og Jesus sa til dem: Ser dere ikke alle disse ting, og forstår dere dem ikke? Sannelig sier jeg dere, av dette tempel skal det ikke bli ^asten tilbake på sten som ikke skal brytes ned.

4 Og Jesus forlot dem og gikk opp på ^aOljeberget. Og mens

han satt på Oljeberget, kom disiplene alene til ham og sa: Si oss, når skal disse ting skje som du har sagt om ødeleggelsen av tempelet og jødene, og hva er ^btegnet på ^cditt komme og på ^dverdens ende, eller de ^eugudeliges ødeleggelse, som er verdens ende?

5 Og Jesus svarte og sa til dem: Ta dere i vare så ingen bedrar dere,

6 for mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Kristus, og skal føre mange vill,

7 da skal de overgi dere til ^atrengsel og skal slå dere ihjel, og dere skal ^bhates av alle folkeslag for mitt navns skyld,

8 og da skal mange ta anstøt og skal forråde hverandre og skal hate hverandre,

9 og mange falske profeter skal stå frem og skal føre mange vill,

10 og fordi ugudelighet tar overhånd, skal ^akjærligheten bli kald hos mange,

11 men den som forblir standhaftig og ikke overvinnes, skal bli frelst.

12 Når dere derfor ser ^aødelegelsens vederstyggelighet som

1 *a* Mat 26:64;
Apg 1:11.

b vs Gud, guddommen.

3 *a* Luk 19:44.

4 *a* vs Oljeberget.

b Luk 21:7–36;

L&p 45:16–75.

vs Siste dager;
Tidenes tegn.

c vs Annet komme,
Jesu Kristi.

d vs Verden –

Verdens ende.

e Mal 4:1;

L&p 133:64–74.
vs Ugudelig(e).

7 *a* 1 Pet 4:12–14.

b vs Forfølge,
forfølgelse.

10 *a* L&p 45:27.

12 *a* Dan 12:11.

profeten ^bDaniel har talt om angående 'Jerusalems ødeleggelse, da skal dere stå på ^ddet hellige sted – den som leser, la ham forstå.

13 La så dem som er i Judea, flykte opp i ^afjellene,

14 la den som er på hustaket, flykte og ikke vende tilbake for å ta noe ut av sitt hus,

15 la ei heller den som er ute på marken vende tilbake for å hente sine klær,

16 og ve dem som er med ^abarn og dem som gir die i de dager,

17 derfor, be til Herren om at deres flukt ikke skjer om vinteren, ei heller på sabbaten,

18 for da, i de dager, skal så stor en trengsel komme over ^ajødene og over ^bJerusalems innbyggere som Gud aldri før har sendt over Israel siden deres rikes begynnelse frem til denne tid, nei, ei heller skal den noensinne sendes igjen over Israel.

19 Alle ting som har rammet dem er bare begynnelsen til de sorger som skal komme over dem.

20 Og ble ikke de dager forkortet, ville ingen av deres kjød bli reddet, men for de utvalgte skyld, ifølge pakten, skal de dager bli forkortet.

21 Se, disse ting har jeg talt til dere om jødene, og videre, om noen etter de dagers trengsler som skal komme over

Jerusalem, sier til dere: Se, her er Kristus, eller der, tro det ikke,

22 for i de dager skal det også stå frem falske Kristus'er og falske profeter og skal vise store tegn og undere, så de om mulig skal bedra selv de utvalgte, de som er utvalgt ifølge pakten.

23 Se, jeg taler disse ting til dere for de ^autvalgtes skyld, og dere skal også høre om ^bkriger og rykter om kriger, se til at dere ikke lar dere skremme, for alt jeg har fortalt dere må skje, men enden er ikke ennå.

24 Se, jeg har sagt dere det før,

25 derfor, om de sier til dere: Se, han er i ørkenen, gå ikke dit, se han er i de hemmelige rom, tro det ikke,

26 for som morgenens lys går ut fra ^aøst og skinner like til vest og dekker hele jorden, slik skal også Menneskesønnens komme være.

27 Og nå viser jeg dere en lignelse. Se, hvor åtslet er, der vil ørnene samles. Således skal mine utvalgte ^asamles fra jordens fire hjørner.

28 Og de skal høre om kriger og rykter om kriger.

29 Se, jeg taler for mine utvalgte skyld, for nasjon skal reise seg mot nasjon og rike mot rike, og det skal bli ^ahunger og pest og jordskjelv på forskjellige steder.

30 Og videre, fordi ugudelighet tar overhånd, skal menneskenes kjærlighet bli kald, men

12b vs Daniel.

c vs Jerusalem.

d L&p 101:22–25.

13a L&p 133:13.

16a Luk 23:29–30.

18a vs Jøder.

b Sak 12; 14:1–5.

23a vs Utvalgte, De.

b L&p 45:26.

26a Esek 43:2.

27a vs Israel – Israels innsamling.

29a L&p 43:24–25.

den som ikke overvinnest, skal bli frelst.

31 Og videre, dette rikets evangelium skal forkynnes i hele "verden til et vitnesbyrd for alle nasjoner, og så skal enden komme – eller de ugudelige ødeleggelse,

32 og igjen skal ødeleggelsens vederstyggelighet, omtalt av profeten Daniel, bli oppfylt.

33 Og straks etter de dagers trengsel skal "solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt lys, og stjernene skal falle fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes.

34 Sannelig sier jeg dere, denne generasjon, i hvilken disse ting skal bli vist, skal ikke forgå før alt jeg har fortalt dere skal bli oppfylt.

35 Selv om de dager vil komme da himmel og jord skal forgå, skal likevel ikke "mine ord forgå, men alle skal oppfylles.

36 Og som jeg sa tidligere, etter de dagers "trengsel, og himmelens krefter skal rokkes, da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og da skal alle jordens slekter sørge, og de skal se Menneskesønnen^b komme i himmelens skyer med kraft og stor herlighet,

37 og den som skatter "mitt ord, skal ikke bli bedratt, for Menneskesønnen skal komme, og han skal sende sine^b engler

foran seg med basunens mektige lyd, og de skal "samle levningen av hans utvalgte fra de fire vinder, fra himmelens ene ende til den annen.

38 Nå, lær en lignelse om "fikentreet: Når dets grener ennå er spede og dets blader begynner å springe ut, vet dere at sommeren er nær for hånden,

39 så også med mine utvalgte, når de skal se alle disse ting, skal de vite at han er nær, ja like for døren,

40 men dagen og timen "kjenner ingen, ikke engang Guds engler i himmelen, men kun min Fader.

41 Men som det var i "Noahs dager, slik skal det også være ved Menneskesønnens komme.

42 For det skal være med dem som det var i dagene før "vannflommen, for frem til den dag da Noah gikk inn i arken, spiste de og drakk, tok til ekte og ga til ekte.

43 Og de visste det ikke før vannflommen kom og tok dem alle bort, slik skal også Menneskesønnens komme være.

44 Da skal det bli oppfylt som skrevet står, at i de "siste dager skal to være ute på marken, den ene skal bli tatt med, og den andre bli^b tilbake,

45 to skal male på kvernen, den ene skal bli tatt med, og den andre bli tilbake,

31a Mat 28:19–20.

33a Joel 2:10;
L&p 29:14.

35a L&p 1:38.

36a JS – M 1:18.

^b vs Annet komme,
Jesu Kristi.

37a vs Skriftene.

^b L&p 29:11–15.

^c vs Israel – Israels
innsamling.

38a L&p 35:16.

40a L&p 39:20–21;
49:7.

41a 1M 6:5.

42a vs Vannflommen
på Noahs tid.

44a vs Siste dager.

^b Sak 13:8.

46 og hva jeg sier til en, sier jeg til alle mennesker, "våk derfor, for dere vet ikke i hvilken time deres Herre kommer.

47 Men vit dette: Hvis husbonden hadde visst i hvilken nattevakt tyven ville komme, ville han ha våket og ville ikke latt noen bryte inn i sitt hus, men ville ha vært rede.

48 Derfor, vær dere også rede, for Menneskesønnen kommer i en time dere ikke tenker.

49 Hvem er da en "trofast og klok tjener som hans herre har satt til å råde over sin husstand for å gi dem mat i rette tid?

50 Velsignet er den tjener som gjør så når hans herre kommer, og sannelig sier jeg dere, han

skal sette ham til å råde over alt han eier.

51 Men dersom den onde tjener sier i sitt hjerte, min herre "drøyer med å komme,

52 og begynner å slå sine medtjenere og å spise og drikke med drankere,

53 da skal denne tjeners herre komme en dag han ikke venter ham, og i en time han ikke vet,

54 og skal hugge ham i stykker og skal gi ham hans del med hyklerne, det skal være gråt og "tenners gnissel.

55 Og således kommer de ugudeliges "ende ifølge Mose profeti som lyder: De skal bli avskåret fra folket, men jordens ende er ikke ennå, men om litt.

46 a vs Våke, vektere.

49 a vs Tillit.

51 a L&p 45:26.

54 a Mat 8:12.

55 a 2 Ne 30:10;

L&p 1:9–10; 29:17.

vs Verden –
Verdens ende.

JOSEPH SMITH – HISTORIE

UTDRAG FRA PROFETEN JOSEPH SMITHS HISTORIE

Joseph Smith forteller om sine forfedre, familiemedlemmer og om deres første bosteder – En usedvanlig sterk religiøs vekkelser gjør seg gjeldende i den vestlige del av delstaten New York – Han bestemmer seg for å søke visdom som anvist i Jakobs brev – Faderen og Sønnen viser seg, og Joseph blir kalt til sin profetiske gjerning (vers 1–20).

PÅ grunn av de mange rykter som er satt i omløp av ondsinnede og beregnende personer om "Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, dens opprinnelse og fremgang – alt sammen planlagt av opphavsmennene for å bekjempe den i egenskap av Kirke og dens fremgang i verden – er jeg blitt oppfordret til å skrive denne redegjørelse for å klargjøre for offentligheten og for å gi alle som søker etter sannheten, kunnskap om de faktiske forhold slik de har funnet sted, både med hensyn til meg selv og til Kirken så langt jeg har kunnskap om slike kjensgjerninger.

2 I denne historie vil jeg i sannhet og rettferdighet fortelle om de forskjellige begivenheter i forbindelse med denne Kirke, slik de har funnet sted eller som

de foreligger nå (1838) i det åttende år etter at nevnte Kirke ble "organisert.

3 "Jeg ble født den treogtyvende desember i det Herrens år et tusen åtte hundre og fem i byen Sharon, Windsor fylke i delstaten Vermont. . . Min far, ^bJoseph Smith sen., forlot delstaten Vermont og flyttet til Palmyra, Ontario fylke (nå Wayne) i delstaten New York da jeg gikk i mitt tiende år eller deromkring. Omtrent fire år etter at min far kom til Palmyra, flyttet han sammen med sin familie til Manchester i det samme Ontario fylke.

4 Hans familie besto av elleve sjeler, nemlig min far "Joseph Smith, min ^bmor Lucy Smith, (født Mack, datter av Solomon Mack), mine brødre ^cAlvin (som døde den 19. november 1823 i sitt 26. år), ^dHyrum, meg selv, ^eSamuel Harrison, William, Don Carlos og mine søstre Sophronia, Catherine og Lucy.

5 I løpet av det annet år etter at vi hadde flyttet til Manchester, oppsto det i det området vi bodde en usedvanlig sterk religiøs vekkelser. Den begynte hos metodistene, men ble snart alminnelig blant alle sekter i denne delen av landet, ja, hele dette

1 1a vs Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
b vs Gjengivelsen av evangeliet.

2a L&p 20:1.
3a vs Smith, Joseph jr.
b 2 Ne 3:15.
4a vs Smith, Joseph sen.
b vs Smith, Lucy Mack.

c L&p 137:5–6.
d vs Smith, Hyrum.
e vs Smith, Samuel H.

området syntes å være grepet av den, og store skarer sluttet seg til de forskjellige religiøse samfunn, noe som skapte en ganske så stor splid blant folk idet noen ropte: “Se her”, og andre: “Se der”. Noen kjempet for metodistenes tro, noen for presbyterianernes og noen for baptistenes.

6 For til tross for den store kjærlighet konvertertittene til disse forskjellige trossamfunn ga uttrykk for da de konverterte – samt den store nidkjærhet som ble vist av den geistlighet som deltok aktivt med å igangsette og oppildne til denne ualminnelige bølge av religiøse følelser for å få alle omvendt, som de yndet å kalle det, og la dem slutte seg til den sekt de ønsket – ble det likevel tydelig da konvertittene begynte å fordele seg, noen til et samfunn og noen til et annet, at de tilsynelatende gode følelser både hos prestene og konvertittene var mer påtatte enn virkelige, for stor forvirring og dårlige følelser fulgte – prest stred mot prest og konvertitt mot konvertitt – slik at alle deres gode følelser for hverandre, om de noensinne hadde hatt noen, ble fullstendig borte i “ordstrid og meningsbrytninger.

7 Jeg gikk på denne tid i mitt femtende år. Min fars familie ble vunnet for den presbyterianske tro, og fire av dem sluttet seg til denne kirken, nemlig min mor, Lucy, mine

brødre Hyrum og Samuel Harrison og min søster Sophronia.

8 I denne opprørte tid ble mitt sinn tilskyndet til alvorlig overveielse og stor uro, men selv om mine følelser gikk dypt og ofte var intense, holdt jeg meg likevel utenfor alle disse samfunn selv om jeg var tilstede på deres mange møter så ofte som anledningen bød seg. Etter en tid begynte jeg å bli noe tiltrukket av metodistene, og jeg ønsket til en viss grad å slutte meg til dem, men forvirringen og striden mellom de forskjellige trossamfunn var så stor at det var umulig for meg – ung og ukjent med verden og menneskene som jeg var – å komme frem til en bestemt avgjørelse om hvem som hadde rett og hvem som tok feil.

9 Jeg var til tider meget urolig til sinns på grunn av stadig høylytte utrop og konstant uenighet. Presbyterianerne sto sterkest mot baptistene og metodistene og brukte alle sine krefter både på fornuftige argumenter og villedende resonnementer for å bevise deres villfarelser eller i det minste for å få folk til å tro at de var på villspor. Baptistene og metodistene var på sin side like ivrige etter å fremheve sine egne læresetninger og motbevise alle andres.

10 Midt i denne ordstrid og meningsbrytning sa jeg ofte til meg selv: Hva skal jeg gjøre? Hvilket av alle disse

trossamfunn er "det rette, eller er de alle på villspor? Hvis et av dem er det rette, hvilket er det, og hvordan kan jeg få vite det?"

11 Mens jeg kjempet med de store vanskeligheter som var forårsaket av striden mellom de forskjellige religiøse samfunn, leste jeg en dag femte vers i det første kapittel i Jakobs brev hvor det står: *Men om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud, for Gud gir alle, villig og uten bebreidelser, og så skal han få den.*

12 Aldri har et skriftsted gått så rett til hjertet på noe menneske som tilfellet da var med meg. Det syntes å trenge inn i mitt hjertes innerste med stor kraft. Om og om igjen overveide jeg det, for jeg visste at om det var noen som trengte visdom fra Gud, så var det meg. Hva jeg skulle gjøre, visste jeg ikke, og hvis jeg ikke fikk mer visdom enn jeg hadde i øyeblikket, ville jeg aldri få vite det, for de forskjellige sekters religionslærere "tolket de samme skriftsteder så forskjellig, at de tilintetgjorde all min tro på at spørsmålet kunne besvares ved å henvende seg til ^bBibelen.

13 Omsider kom jeg til den konklusjon at jeg enten måtte forbli i mørke og forvirring, eller gjøre som Jakob anviste, det vil si, be til Gud. Etter en stund bestemte jeg meg for å "gå til Gud i bønn, og jeg trakk den slutning, at hvis han ga visdom til dem som manglet visdom og

gjorde det villig og uten å bebreide, kunne jeg driste meg til å gjøre det.

14 I overensstemmelse med denne min beslutning om å be til Gud, dro jeg således ut i skogen for å gjøre et forsøk. Det var en skjønn og klar morgen tidlig om våren i atten hundre og tyve. Det var første gang i mitt liv at jeg forsøkte noe slikt, for til tross for all min engstelse, hadde jeg aldri før forsøkt å "be høyt.

15 Etter å ha trukket meg tilbake til det sted jeg på forhånd hadde valgt meg ut, og etter å ha sett meg omkring og forvisset meg om at jeg var alene, knelte jeg ned og begynte å oppsende mitt hjertes ønsker til Gud. Jeg hadde knapt begynt, før jeg straks ble grepet av en makt som fullstendig overmannet meg, og den hadde en så forbløffende innvirkning på meg at den bandt min tunge så jeg ikke kunne tale. Tykt mørke omsluttet meg, og en stund forekom det meg at jeg var dømt til en øyeblikkelig ødeleggelse.

16 Men mens jeg av alle krefter "påkalt Gud for å be ham befri meg fra denne sterke fiende som hadde grepet meg, og i samme øyeblikk som jeg var i ferd med å synke ned i fortvilelse og overgi meg til ødeleggelse – ikke til en innbilt tilintetgjørelse, men til et virkelig vesens makt fra den usynlige verden som hadde en

10a vs Sannhet.
12a 1 Kor 2:10–16.

^b vs Bibel.
13a vs Bønn.

14a vs Bønn.
16a Moses 1:20.

så overveldende kraft som jeg aldri før hadde følt hos noe vesen – nettopp i dette skremmende øyeblikk så jeg en ^blysstøtte rett over mitt hode, klarere enn ‘solen, stige ned inntil den hvilte på meg.

17 Den var knapt kommet til syne før jeg oppdaget at jeg var befridd fra den fiende som hadde holdt meg bundet. Da lyset hvilte på meg, “så jeg ^bto personer hvis glans og ‘herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min ‘elskede ‘Sønn. Hør ham!*

18 Min hensikt med å gå og “adspørre Herren i bønn var å få vite hvilket av alle trossamfunnene som var det rette, så jeg kunne vite hvilket jeg skulle slutte meg til. Så snart jeg derfor hadde fått herredømme over meg selv så jeg kunne tale, spurte jeg de personer som sto over meg i lyset hvilket av alle trossamfunnene som var det rette og hvilket jeg skulle slutte meg til (for på det daværende tidspunkt hadde aldri den tanke streifet meg at de alle var på avveie).

19 Jeg fikk til svar at jeg ikke måtte slutte meg til noen av dem, for de var alle “på avveie,

og den person som talte til meg, sa at alle deres trosbekjennelser var en vederstyggelighet i hans øyne, at alle som bekjente seg til denslags var fordervet, og at “de ^bholder seg nær til meg med sine lepper, men deres ‘hjerter er langt borte fra meg, og de forfekter en lære som er “menneskebud og har et “skinn av gudsfrykt, men de forneker Guds kraft.”

20 Han forbød meg igjen å slutte meg til noen av dem, og mange andre ting sa han til meg som jeg ikke kan skrive på dette tidspunkt. Da jeg kom til meg selv igjen, oppdaget jeg at jeg lå på ryggen og så opp mot himmelen. Da lyset hadde forsvunnet, hadde kreftene forlatt meg, men etter ganske snart å ha kommet meg litt, gikk jeg hjem. Mens jeg sto og støttet meg til ildstedet, spurte mor hva som var i veien, og jeg svarte: “Vær ikke bekymret, alt er i orden, jeg føler meg vel.” Deretter sa jeg til min mor: “Jeg har funnet ut at den presbyterianske tro ikke er sann.” Det later til at “motstanderen på et meget tidlig tidspunkt i mitt liv var klar over at jeg var bestemt til å bli til uro og skade for hans rike. Hvorfor skulle ellers mørkets makter forene seg mot meg? Hvorfor all den

16b Apg 26:13.

c Åp 1:16.

17a vs Syn.

b Apg 7:55–56;

Kol 3:1.

vs Gud,

guddommen.

c vs Herlighet.

d Mat 3:17; 17:5;

3 Ne 11:7.

e vs Jesus Kristus.

18a L&p 6:11; 46:7.

19a Sal 14.

vs Frafall – Frafall

i den første

kristne kirke.

b Jes 29:13–14;

Esek 33:30–31.

c vs Frafall – Frafall

generelt.

d Tit 1:14;

L&p 45:29.

e 2 Tim 3:5.

20a vs Djevel.

^bmotstand og forfølgelse som reiste seg mot meg nesten helt fra min spedede barndom?

Noen predikanter og andre religiøst bekjennende forkaster beretningen om det første syn – Forfølgelser tårner seg opp mot Joseph Smith – Han bærer vitnesbyrd om at synet er en realitet (vers 21–26).

21 Noen få dager etter at jeg hadde hatt dette ^asynet, var jeg tilfeldigvis sammen med en av metodistenes predikanter som deltok meget aktivt i den før nevnte religiøse vekkelse, og mens vi snakket sammen om religion, benyttet jeg anledningen til å gi ham en beretning om synet jeg hadde hatt. Jeg ble meget overrasket over hans oppførsel, for ikke bare behandlet han min beretning overfladisk – men med stor forakt – og sa at det hele var fra djevelen, at det ikke fantes noe slikt som ^bsyner og ^cåpenbaringer i disse dager, at alle slike ting hadde opphørt med apostlene, og at det aldri ville bli mer av den slags.

22 Jeg fant imidlertid snart ut at min beretning hadde blåst liv i ganske mange fordommer mot meg blant religiøst bekjennende, og var årsak til stor ^aforfølgelse som stadig tiltok, og selv om jeg var en ^buanselig gutt, bare mellom fjorten og femten

år gammel, og mine omstendigheter i livet var slik at de gjorde en gutt ubetydelig i verden, la likevel fremtredende mennesker såpass merke til meg at de opphisset folk mot meg og skapte en bitter forfølgelse, og dette var vanlig blant alle trossamfunn – alle gikk sammen om å forfølge meg.

23 Dette fikk meg, både dengang og ofte siden, til å reflektere alvorlig over hvor høyst forunderlig det var at en uanselig gutt på litt over fjorten år, og som attpå til var nødt til å tjene sitt magre levebrød ved daglig arbeide, skulle anses betydningsfull nok til å tiltrekke seg oppmerksomhet hos de ledende menn i datidens mest populære trossamfunn, og det på en måte som fylte dem med den bitreste forfølgelsens og spottens ånd. Men forunderlig eller ikke var det likevel slik, og det voldte meg ofte stor sorg.

24 Ikke desto mindre var det likevel en kjensgjerning at jeg hadde sett et syn. Jeg har siden tenkt at jeg på mange måter følte meg som ^aPaulus da han ^bforsvarte seg for kong Agrippa og fortalte om synet han hadde da han så et lys og hørte en røst, men likevel var det bare noen få som trodde ham. Noen sa han var uærlig, andre sa han var gal, og han ble latterliggjort og spottet. Men alt dette tilin-

20 b 2 Ne 2:11;
L&P 58:2–4.
vs Motgang.
21 a vs Første syn, Det.
b vs Syn.

c vs Åpenbaring.
22 a Jak brev 5:10–11.
vs Forfølge,
forfølgelse.
b 1 Sam 16:7;

Alma 37:35.
24 a vs Paulus.
b Apg 26.

tetgjorde ikke at hans syn var en realitet. Han hadde sett et syn, det visste han, og all forfølgelse under himmelen kunne ikke forandre dette, og selv om de forfulgte ham like til døden, visste han og ville vite til sitt siste åndedrag at han både hadde sett et lys og hørt en røst tale til seg, og hele verden kunne ikke få ham til å tenke eller tro annerledes.

25 Slik var det også med meg. Jeg hadde virkelig sett et lys, og midt i lyset så jeg to "personer, og de talte virkelig til meg, og selv om jeg ble hatet og forfulgt fordi jeg sa jeg hadde sett et syn, var det likevel sant, og mens de forfulgte meg, spottet meg og med urette talte ondts om meg på alle måter for å ha sagt dette, ble jeg ledet til å si i mitt hjerte: Hvorfor forfølge meg fordi jeg forteller sannheten? Jeg har virkelig sett et syn, og hvem er jeg at jeg kan stå Gud imot, eller hvorfor forsøker verden å få meg til å fornekte det jeg virkelig har sett? For jeg hadde sett et syn, det visste jeg, og jeg visste at Gud visste det, og jeg kunne ikke ^bfornekte det, heller ikke våget jeg å gjøre det, i det minste visste jeg at ved å gjøre det, ville jeg krenke Gud og komme under fordømmelse.

26 Mitt sinn var nå tilfredsstilt med hensyn til de forskjellige trossamfunn – at jeg ikke var forpliktet til å slutte meg til noen av dem, men vedbli å være

som jeg var inntil jeg mottok ytterligere veiledning. Jeg hadde funnet ut at "Jakobs vitnesbyrd var sant – at den som manglet visdom, kunne be til Gud og motta uten å bli bebreidet.

Moroni viser seg for Joseph Smith – Josephs navn skal nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner – Moroni forteller ham om Mormons bok og om Herrens kommende straffedommer og siterer mange skriftsteder – Gullplatenes skjulested blir åpenbart – Moroni fortsetter å undervise profeten (vers 27–54).

27 Jeg fortsatte med mine vanlige gjøremål i livet inntil den en og tyvende september ett tusen åtte hundre og tre og tyve mens jeg hele tiden led under intens forfølgelse fra alle lag av folket, både religiøse og ikke-religiøse, fordi jeg fortsatte å hevde at jeg hadde sett et syn.

28 I tiden som gikk mellom den tid jeg hadde synet og året atten hundre og tre og tyve – ettersom jeg var blitt forbudt å slutte meg til noen av datidens religiøse sekter, og ettersom jeg var ganske ung og ble forfulgt av dem som burde ha vært mine venner og ha behandlet meg vennlig, og om de mente jeg var blitt bedratt, burde ha anstrengt seg for å bringe meg tilbake på en riktig og kjærlig måte – ble jeg utsatt for alle slags "fristelser, og ettersom jeg vanket sammen med alle slags

25a JS – H 1:17.

^b vs Mot, modig; Oppriktighet,

rettskaffenhet.

26a Jak brev 1:5–7.

28a vs Friste, fristelse.

^b vs Kall, kalle, kalt av Gud.

mennesker, begikk jeg ofte mange tåpelige feil og avslørte ungdommens svakheter og menneskenaturens svake sider som det bedrøver meg å måtte si, ledet meg ut i atskillige fristelser som var til anstøt i Guds øyne. Ved å erkjenne dette, behøver ingen å anta at jeg gjorde meg skyldig i noen store eller ondsinnede synder. Anlegg for å begå slike synder fantes aldri i min natur. Men jeg gjorde meg skyldig i lettsindighet og var av og til i lystig lag osv., som ikke var forenlig med den karakter som burde prege en som var ^bkalt av Gud slik jeg var blitt. Men dette vil ikke fortone seg så underlig for dem som husker min ungdomstid og er kjent med mitt naturlige, muntre sinnelag.

29 Som følge av disse ting følte jeg meg ofte fordømt for min svakhet og mine ufullkommenheter. Om aftenen den ovenfor nevnte en og tyvende september, etter å ha gått til sengs for natten, henga jeg meg i ^abønn og påkallelse til Den Allmektige Gud og ba om tilgivelse for alle mine synder og tåpeligheter og også om en tilkjennegivelse, så jeg kunne få vite hvordan min situasjon og stilling var overfor ham, for jeg hadde full tillit til at jeg ville få en guddommelig tilkjennegivelse som jeg tidligere hadde fått.

30 Mens jeg således påkalte

Gud, oppdaget jeg et lys som kom til syne i mitt rom, og det tiltok i styrke inntil rommet var lysere enn det er ved middagstid, da i samme øyeblikk en ^a«skikkelse viste seg ved min seng stående i luften, for hans føtter berørte ikke gulvet.

31 Han var kledd i en løs kjortel, som var overmåte ^a«hvit. Det var en hvithet som overgikk alt jordisk jeg noensinne hadde sett, heller ikke tror jeg noe jordisk kunne fremstå så overmåte hvitt og blendende. Hans hender var bare, likeså hans armer til litt ovenfor håndleddene, likeså var hans føtter bare, samt hans ben til litt ovenfor ankelen. Hans hode og hals var også blottet. Jeg kunne se at han ikke hadde andre klær på enn denne kjortelen, da den var åpen så jeg kunne se hans bryst.

32 Ikke bare var hans kjortel overmåte hvit, men hele hans person var så ^a«strålende at det overgår enhver beskrivelse, og hans ansikt var i sannhet ^b«som lynet. Rommet var overmåte lyst, men ikke så lyst som det var umiddelbart omkring hans person. Med det samme jeg så ham, ble jeg ^c«redd, men frykten forlot meg snart.

33 Han kalte meg ^a«ved navn og sa at han var et sendebud sendt til meg fra Guds nærhet, og at hans navn var Moroni, at Gud hadde et verk jeg skulle utføre, og at mitt navn skulle

29a vs Bønn.
30a vs Engler;
Moroni, sønn
av Mormon.
31a Apg 10:30;

1 Ne 8:5;
3 Ne 11:8.
32a 3 Ne 19:25.
vs Herlighet.
b 2M 34:29–35;

Hel 5:36; L&P 110:3.
c 2M 3:6;
Ether 3:6–8, 19.
33a 2M 33:12, 17;
Jes 45:3–4.

nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner, slekter og tungemål, eller at det skulle omtales både for godt og ondt blant alle folkeslag.

34 Han sa det var oppbevart en ^abok skrevet på ^bgullplater, som ga en beretning om de tidligere innbyggere av dette kontinent og hvor de stammet fra. Han sa også at den inneholdt det ^cevige evangelium fylde slik det ble gitt av Frelseren til de fordums innbyggere.

35 Og videre at det sammen med platene var to stener innfattet i sølvbuer – og disse stenene, som var festet til en ^abrystplate, utgjorde det som kalles ^burim og tummim, og de som var i besittelse av og brukte disse stenene, ble kalt ^c“seere” i fordums eller tidligere tider, og at Gud hadde beredt dem for at boken skulle oversettes.

36 Etter å ha fortalt meg disse ting, begynte han å sitere profetier fra ^aDet gamle testamente. Først siterte han en del av det ^btredje kapittel av Malaki, og han siterte også fra det fjerde eller siste kapittel av den samme profeti, men litt forskjellig fra ordlyden i våre bibler. I stedet for å sitere det første vers slik

det står i våre bøker, siterte han det således:

37 *For se, ^adagen kommer som skal ^bbrenne som en ovn, og alle de stolte, ja, og alle som gjør ondt, skal brenne ^csom halm, for de som kommer, skal brenne dem, sier Hærskarenes Herre, så det levnes dem hverken rot eller gren.*

38 Og videre siterte han det femte vers således: *Se, jeg vil ^aåpenbare ^bprestedommet for deg ved profeten ^bElijahs hånd før Herrens store og forferdelige dag kommer.*

39 Også det neste vers siterte han annerledes: *Og han skal plante i barnas hjerter de ^aløfter som ble gitt til fedrene, og barnas hjerter skal ^bvændes til deres fedre. Var det ikke så, ville hele jorden bli lagt øde ved hans komme.*

40 I tillegg til dette siterte han det ellefte kapittel av Jesaja og sa at det var i ferd med å bli oppfylt. Han siterte også det tredje kapittel i Apostlenes gjerninger, vers to og tyve og tre og tyve, nøyaktig slik de står i vårt Nye testamente. Han sa at ^adenne profet var Kristus, men dagen hadde ennå ikke kommet da ^b“de som ikke ville høre hans røst, skulle bli ^bavskåret fra folket”, men ville snart komme.

41 Han siterte også fra det

34^a vs Mormons bok.

^b vs Gullplater.

^c vs Gjengivelsen av evangeliet.

35^a 3M 8:8.

vs Brystplater, brystduk.

^b 2M 28:30.

vs Urim og tummim.

^c vs Seer.

36^a vs Testamente, Det gamle.

^b vs Malaki.

37^a vs Annet komme, Jesu Kristi.

^b 3 Ne 25;

L&p 64:23–24.

vs Jord – Jordens renselse;

Verden – Verdens ende.

^c Nah 1:8–10;

1 Ne 22:15, 23;

2 Ne 26:4–6;

L&p 29:9.

38^a vs Nøkler, prestedomets; Prestedømme.

^b L&p 27:9; 110:13–16. vs Elijah.

39^a Gal 3:8, 19.

^b vs Frelse for de døde; Slekthistorie.

40^a 5M 18:15–19.

^b 3 Ne 20:23; 21:20.

“tredje kapittel av Joel, fra første vers til og med det femte. Han sa også at dette ennå ikke var oppfylt, men ville snart bli det. Og videre sa han at ^bhedningefolkenes fylde snart skulle begynne. Han siterte også mange andre skriftsteder og ga mange forklaringer som ikke kan nevnes her.

42 Igjen sa han til meg at når jeg mottok de platene som han hadde omtalt – for tiden da de skulle overleveres, var ennå ikke inne – måtte jeg ikke vise dem til noen, heller ikke brystplaten med urim og tummim, bare til dem jeg ville få befaling om å vise dem til, hvis jeg gjorde det, ville jeg ødelegges. Mens han talte til meg om platene, fikk jeg i et syn se det sted hvor platene lå oppbevart, og det så klart og tydelig at jeg kjente stedet igjen da jeg besøkte det.

43 Etter denne samtalen så jeg at lyset i rommet begynte å trekke seg sammen omkring den person som hadde talt til meg, og det fortsatte helt til rommet igjen lå i mørke, unnatt umiddelbart omkring ham, og da så jeg plutselig noe som jeg syntes lignet en trakt som åpnet seg like opp til himmelen, og han fór opp til han forsvant helt og rommet igjen var slik det hadde vært før dette himmelske lys hadde vist seg.

44 Jeg ble liggende og fundere over denne merkelige opplevelsen og undret meg storlig over

hva dette uvanlige sendebud hadde fortalt meg, da jeg midt i “mine funderinger plutselig oppdaget at rommet igjen begynte å bli opplyst, og så å si i samme øyeblikk sto det samme himmelske sendebud nok en gang ved min seng.

45 Han begynte igjen å fortelle akkurat det samme som han hadde gjort under sitt første besøk, uten det minste avvik, og da han hadde gjort det, fortalte han meg om store straffedommer som skulle komme over jorden med stor elendighet på grunn av hunger, sverd og pest, og at disse voldsomme straffedommer ville komme over jorden i denne generasjon. Etter å ha fortalt dette, steg han igjen opp slik han før hadde gjort.

46 Alt dette hadde nå gjort så sterkt inntrykk på meg at søvnen helt hadde forlatt meg, og jeg var overveldet av forbauselse over det jeg både hadde sett og hørt. Men hvor overrasket ble jeg ikke da jeg igjen så det samme sendebud ved min seng og hørte ham fortelle og gjenta det samme som han hadde sagt tidligere, og han tilføyde en advarsel og sa at “Satan (på grunn av de trange kår i min fars familie) ville forsøke å ^bfriste meg til å få tak i platene for å bli rik. Dette forbød han meg og sa at jeg ikke måtte ha noen annen hensikt med å få tak i platene enn å forherlige Gud, og at jeg ikke måtte være påvirket av noe

41a Apg 2:16–21.
b Rom 11:11–25;
L&p 88:84.

vs Hedningefolkene.
44a vs Fordype seg.
46a vs Djevel.

b vs Friste, fristelse.

annet ‘motiv enn å bygge opp hans rike, ellers kunne jeg ikke motta dem.

47 Etter dette tredje besøk fór han igjen opp til himmelen som før, og igjen måtte jeg undre meg over det merkelige jeg nettopp hadde opplevd. Like etter at det himmelske sendebud hadde fart opp for tredje gang, gol hanen, og jeg forsto at det grydde av dag og at vårt møte måtte ha vart hele natten.

48 Like etterpå sto jeg opp og tok som vanlig fatt på dagens nødvendige gjøremål, men da jeg forsøkte å arbeide slik jeg pleide, oppdaget jeg at jeg var så tappet for krefter at jeg var helt ute av stand til å gjøre noe. Min far, som arbeidet sammen med meg, forsto at noe var galt fatt med meg, og ba meg gå hjem. Jeg tok fatt på hjemveien, men da jeg forsøkte å klatre over gjerdet som omga jordet der vi var, sviktet kreftene meg fullstendig, jeg falt hjelpeløs til jorden og var en stund ute av stand til å oppfatte noe som helst.

49 Det første jeg kan huske, var en stemme som talte til meg og kalte meg ved navn. Jeg løftet blikket og så det samme sendebud stå over mitt hode, omgitt av lys som før. Nok en gang fortalte han meg alt han hadde sagt den foregående natt, og ba meg gå til ‘min far og fortelle ham om det syn jeg hadde hatt og de befalinger jeg hadde mottatt.

50 Jeg adlød, gikk tilbake til min far ute på marken og fortalte alt sammen til ham. Han svarte meg og sa at det var fra Gud, og ba meg gå og gjøre som sendebudet hadde befalt. Jeg forlot jordet og gikk til det sted hvor sendebudet hadde fortalt meg at platene var oppbevart, og på grunn av det klare syn jeg hadde hatt om dette, kjente jeg stedet igjen med det samme jeg kom dit.

51 I nærheten av landsbyen Manchester i Ontario fylke i New York ligger det en ‘høyde av anselig størrelse – den høyeste i området. På vestsiden av denne høyden – ikke langt fra toppen og under en ganske stor sten – lå platene oppbevart i en stenboks. Denne stenen var tykk og rund på midten oventil og tynnere mot kantene slik at midten av den var synlig over jorden, mens kanten hele veien rundt var dekket av jord.

52 Etter å ha fjernet jorden, fant jeg meg en stang som jeg stakk under kanten av stenen, og med litt anstrengelse løftet jeg den opp. Jeg kikket ned, og der så jeg virkelig ‘platene, ‘urim og tummim, samt ‘brystplaten, slik sendebudet hadde sagt. Kisten som de lå i, var laget av stener som var føyet sammen med en slags sement. På bunnen av kisten lå to stener på tvers, og på disse stenene lå platene og de andre ting sammen med dem.

53 Jeg gjorde et forsøk på å ta

46 c L&P 121:37.

49 a vs Smith, Joseph sen.

51 a vs Cumorah-høyden.

52 a Mormon 6:6.

vs Gullplater.

b vs Urim og tummim.

c vs Brystplater,
brystduk.

dem opp, men sendebudet forbød meg det, og igjen ble jeg fortalt at tiden for å ta dem ut ennå ikke var inne, og heller ikke ville være det før om fire år, men han ba meg komme til samme sted om nøyaktig ett år og sa at han ville møte meg der, og at jeg skulle fortsette å gjøre det inntil tiden var inne til å motta platene.

54 Følgelig gikk jeg tilbake ved slutten av hvert år slik jeg var blitt befalt, og hver gang fant jeg det samme sendebud der, og hver gang vi møttes, mottok jeg instruksjoner, og fikk vite av ham hva Herren var i ferd med å gjøre, og hvordan og på hvilken måte hans "rike skulle styres i de siste dager.

Joseph Smith gifter seg med Emma Hale – Han mottar gullplatene fra Moroni og oversetter noen av skriftegnene – Martin Harris viser skriftegnene og oversettelsen til professor Anthon som sier: "Jeg kan ikke lese en forseglet bok" (vers 55–65).

55 Da min fars økonomiske midler var svært begrenset, var vi nødt til å arbeide med våre hender og lot oss leie ut for en dag eller for lengre tid ettersom anledningen bød seg. Enkelte ganger bodde vi hjemme, og andre ganger utenfor hjemmet, og ved iherdig arbeide greide vi å skaffe oss et godt levebrød.

56 I året 1823 var det stor sorg i min fars familie da min eldste bror "Alvin døde. I oktober

måned 1825 tok jeg arbeid hos en gammel mann ved navn Josiah Stool som bodde i Chenango fylke, i delstaten New York. Han hadde fått høre om en sølvgruve som var blitt åpnet av spanjolene i Harmony, Susquehanna fylke, i delstaten Pennsylvania, og hadde, før jeg tok arbeid hos ham, drevet med gravearbeider for om mulig å finne gruen. Etter at jeg dro for å bo hos ham, tok han meg med, sammen med sine øvrige arbeidsfolk, for å grave etter sølvgruen, og dette arbeidet fortsatte jeg med i nesten en måned uten at vi lyktes i våre bestrebelsler, og til slutt fikk jeg overtalt den gamle mannen til å slutte å grave etter den. Herfra stammer den svært utbredte historien om at jeg har vært en skattegraver.

57 Mens jeg holdt på med dette arbeidet, ble jeg innlosjert hos herr Isaac Hale der på stedet, og det var der jeg første gang så min hustru (hans datter) "Emma Hale. Den 18. januar 1827 ble vi viet mens jeg fremdeles var i herr Stools tjeneste.

58 Fordi jeg fortsatt hevdet at jeg hadde sett et syn, ble jeg stadig "forfulgt, og min svigerfars familie var meget imot at vi skulle gifte oss. Jeg ble derfor nødt til å ta henne med meg til et annet sted, så vi dro og ble viet hjemme hos vigselsmann Tarbill i South Bainbridge, Chenango fylke, New York. Straks etter at jeg hadde giftet meg,

54a vs Rike, Guds eller himmels.

56a L&p 137:5–8.
57a vs Smith, Emma Hale.

58a vs Forfølge, forfølgelse.

sluttet jeg i herr Stoals tjeneste og dro hjem til min far og gjorde gårdsarbeid sammen med ham den sommeren.

59 Til slutt kom tiden da jeg skulle motta platene, urim og tummim og brystplaten. Den toogtyvende september attenhundre og syv og tyve, da jeg som vanlig etter at nok et år var omme, gikk til det sted hvor de var oppbevart, overleverte det samme himmelske sendebud dem til meg med følgende befaling: Jeg skulle være ansvarlig for dem, hvis jeg mistet dem på grunn av skjødesløshet eller «forsømmelse, skulle jeg bli avskåret. Men hvis jeg ville anstrenge meg til det ytterste og ^bta godt vare på dem inntil han, sendebudet, kom for å hente dem, ville de bli beskyttet.

60 Jeg oppdaget snart hvorfor jeg hadde fått så streng beskjed om å beskytte dem, og hvorfor sendebudet hadde sagt at så snart jeg hadde utført det som var forlangt av min hånd, ville han hente dem. For ikke før var det blitt kjent at jeg hadde dem, før det ble gjort de mest iherdige anstrengelser for å ta dem fra meg. Enhver list som tenkes kunne, ble anvendt i denne hensikt. Forfølgelsen ble mer bitter og intens enn før, og store skarer var stadig på ferde for om mulig å ta dem fra meg. Men ved Guds visdom forble de trygge i mine hender inntil jeg hadde utført det som var forlangt av min hånd.

Da sendebudet slik han hadde bestemt, kom for å hente dem, overleverte jeg dem til ham, og han har dem i sin varetekt inntil denne dag, som er den annen dag i mai måned i året attenhundre og åtte og tredve.

61 Imidlertid vedvarte opphisselsen, og ryktesmeder med sine tusen tunger var ustanselig på ferde for å spre løgn om min fars familie og meg selv. Hvis jeg skulle ha fortalt en tusendedel av all løgnen, ville det ha fylt mange bøker. Forfølgelsen ble imidlertid så uutholdelig at jeg ble nødt til å forlate Manchester, og sammen med min hustru reiste jeg til Susquehanna fylke i delstaten Pennsylvania. Mens vi gjorde oss istand til å dra avgårde – vi var meget fattige og forfølgelsene mot oss var så intense at det var små utsikter til at vi noen gang kunne få det annerledes – fikk vi midt i våre trengsler en venn i en mann ved navn «Martin Harris, som kom til oss og ga meg femti dollar til hjelp på reisen. Herr Harris var bosatt i Palmyra kommune, i Wayne fylke, i delstaten New York, hvor han var en aktet gårdbruker.

62 Ved denne betimelige hjelp greide jeg å komme frem til mitt bestemmelsessted i Pennsylvania, og straks etter min ankomst der, begynte jeg å skrive av skrifttegnene på platene. Jeg skrev av et betydelig antall av dem, og ved hjelp av «urim og tummim oversatte jeg noen

59a JS – H 1:42.

b vs Skriftene – Ta godt

vare på Skriftene.

61a L&p 5:1.

vs Harris, Martin.

62a vs Urim og tummim.

av dem, noe jeg holdt på med i tiden fra jeg kom til min svigerfars hjem i desember måned og frem til den påfølgende februar måned.

63 En gang i løpet av denne februar måned kom den ovenfor nevnte Martin Harris hjem til oss, fikk de skriftegnene som jeg hadde skrevet av fra platene og tok dem med seg til byen New York. Med hensyn til hvordan det gikk med ham og skriftegnene, viser jeg til hans egen beretning om hva som skjedde slik han fortalte den til meg etter at han kom tilbake:

64 “Jeg dro til byen New York og viste de skriftegn som var blitt oversatt, sammen med deres oversettelse, til professor Charles Anthon, en mann som var berømt for sine språkkunnskaper. Professor Anthon erklærte at oversettelsen var korrekt, ja, mye bedre enn noen oversettelse fra egyptisk som han tidligere hadde sett. Deretter viste jeg ham de tegn som ennå ikke var oversatt, og han sa at de var egyptiske, kaldeiske, assyriske og arabiske, og han sa at skriftegnene var ekte. Han ga meg en attest som bekreftet for folk i Palmyra at de var ekte skriftegn, og at de som var blitt oversatt også var oversatt korrekt. Jeg tok attesten og la den i lommen og skulle akkurat til å gå, da herr Anthon ba meg komme tilbake og spurte meg hvordan den unge mannen hadde funnet ut

at det var gullplater på det sted han fant dem. Jeg svarte at en Guds engel hadde åpenbart det for ham.

65 Da sa han til meg: ‘La meg få se den attesten.’ Jeg tok den derfor opp av lommen og ga den til ham, og han tok den og rev den i småbiter idet han sa at det ikke fantes noe slikt nå som “englers betjening, og at hvis jeg ville bringe ham platene, skulle han oversette dem. Jeg fortalte ham at en del av platene var ^bforseglet og at det var meg forbudt å bringe dem. Han svarte: ‘Jeg kan ikke lese en forseglet bok.’ Jeg forlot ham og gikk til dr. Mitchell som bekreftet hva professor Anthon hadde sagt, både når det gjaldt skriftegnene og oversettelsen.”

.....

Oliver Cowdery virker som skriver ved oversettelsen av Mormons bok – Joseph og Oliver mottar Det aronske prestedømme av døperen Johannes – De blir døpt, ordinert og mottar profetiens ånd (vers 66–75).

66 Den 5. dag i april 1829 fikk jeg besøk av “Oliver Cowdery som jeg aldri før hadde sett. Han fortalte meg at han hadde vært skolelærer i området hvor min far bodde, og da min far hadde barn i skolen, hadde han en tid kost og losji i min fars hjem, og mens han bodde der, fortalte min familie ham hva som hadde skjedd i forbindelse

65a vs Engler.
b Jes 29:11–12;

2 Ne 27:10;
Ether 4:4–7.

66a vs Cowdery, Oliver.

med platene jeg hadde mottatt, og han kom derfor til meg for å undersøke nærmere.

67 To dager etter at herr Cowdery hadde kommet (den 7. april), begynte jeg å oversette Mormons bok, og han begynte å skrive for meg.

.....

68 Vi holdt fremdeles på med oversettelsesarbeidet da vi en dag i den påfølgende måned (mai 1829) gikk ut i skogen for å be og adspørre Herren angående "dåp til ^bsyndenes forlatelse som vi fant nevnt i oversettelsen av platene. Mens vi holdt på med dette, ba og påkalte Herren, steg et himmelsk "sendebud ned i en "sky av lys, og etter å ha lagt sine "hender på oss, ^fordinerte han oss og sa:

69 *Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias' navn "Arons prestedømme, som har*

nøklene til englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, og dette skal aldri mer borttas fra jorden før ^bLevis sønner visselig igjen ofrer et offer til Herren i rettferdighet.

70 Han sa at dette aronske prestedømme ikke hadde myndighet til å gi håndspåleggelse for "Den hellige ånds gave, men at den skulle bli overdratt til oss senere, og han befalte oss å gå og bli døpt og ga oss veiledning om at jeg skulle døpe Oliver Cowdery, og at han deretter skulle døpe meg.

71 Følgelig gikk vi og ble døpt. Jeg døpte ham først, og deretter døpte han meg – hvorefter jeg la mine hender på hans hode og ordinerte ham til Det aronske prestedømme, og deretter la han sine hender på meg og ordinerte meg til det samme prestedømme – for slik ble vi befalt.*

*Oliver Cowdery beskriver disse hendelsene således: "Dette var dager jeg aldri kommer til å glemme. Å sitte og lytte til en stemme som ble veiledet ved inspirasjon fra himmelen, vakte den største takknemlighet i mitt bryst! Dag etter dag fortsatte jeg uavbrutt å skrive fra hans munn etter hvert som han – ved hjelp av urim og tummim, eller som nephittene ville ha sagt, 'uttyderne', oversatte den historie eller beretning som kalles 'Mormons bok'.

Å omtale, selv i få ord, den interessante beretning gitt av Mormon og hans trofaste sønn Moroni, om et folk som en gang var elsket og begunstiget av himmelen, ville være å gå lenger enn jeg hadde tenkt å gjøre. Jeg skal derfor vente med det til et senere tidspunkt, og som jeg sa til å begynne med, gå direkte til noen få hendelser som er nøye forbundet med fremveksten av denne Kirke, noe som kan være til hjelp og støtte for alle de tusener som har stått frem, midt blant sneversyntes mistillit og hyklers bakvaskelser, og har trykket Kristi evangelium til sitt bryst.

68a vs Dåp, døpe.
b vs Syndsforlatelse.
c vs Døperen Johannes.
d 4M 11:25; Ether 2:4–5, 14; L&p 34:7.

e Trosart 1:5.
vs Håndspåleggelse.
f vs Myndighet; Ordinere, ordinasjon.
69a vs Aronske prestedømme, Det.

b 5M 10:8; L&p 13; 124:39.
vs Levi – Levis stamme.
70a vs Hellige ånds gave, Den.

72 Det sendebud som besøkte oss ved denne anledning og overdro dette prestedømme til oss, sa at hans navn var Johannes, den samme som kalles «døperen Johannes i Det nye testamente, og at han handlet under ledelse av ^bPeter, ^cJakob og ^dJohannes som hadde ^enøklenene til ^fMelkisedeks prestedømme, et prestedømme han sa ville bli overdratt til oss når tiden var inne, og at jeg skulle kalles Kirkens første ^geldste, og han (Oliver Cowdery) den annen. Det var den 15. dag i mai 1829 at vi ble ordinert under dette sendebuds hånd, og ble døpt.

73 Straks etter at vi kom opp av vannet etter at vi var blitt døpt, opplevde vi store og strålende velsignelser fra vår himmelske Fader. Jeg hadde knapt døpt Oliver Cowdery før «Den hellige ånd falt på ham, og han sto opp og ^bprofeterte mange ting som snart skulle skje. Og videre, så snart jeg var blitt døpt av ham, hadde jeg også profetiens ånd da jeg sto opp og profeterte om denne Kirkes fremvekst og om mange andre ting i forbindelse med Kirken og denne generasjon av menneskenes barn. Vi var fylt med Den hellige ånd og frydet oss i vår frelses Gud.

Intet fornuftig tenkende menneske kunne oversette og skrive ned de direkter som ble gitt til nephittene fra Frelserens munn – om den nøyaktige måte menneskene skulle bygge opp hans Kirke på, og spesielt når fordervelse hadde spredd usikkerhet over alle former og systemer som ble praktisert blant menneskene – uten å ha et ønske om å få anledning til å vise seg villig i sitt hjerte til å bli begravet i den våte grav for derved å ha god samvittighet overfor Jesu Kristi oppstandelse.

Etter å ha skrevet beretningen som var gitt om Frelserens virksomhet blant levningen av Jakobs ætt på dette kontinent, var det lett å se, som profeten sa det ville bli, at mørke dekket jorden og tett mørke menneskenes sinn. Ved nærmere ettertanke var det lett å forstå at midt i den store religiøse strid og larm, var det ingen som hadde myndighet fra Gud til å forrette evangeliets ordinanser. For man kan spørre: Har mennesker som forneker åpenbaringer myndighet til å forrette i Kristi navn når vitnesbyrdet om ham er intet mindre enn profetiens ånd og hans religion i alle verdens tidsaldre når han har hatt et folk på jorden har vært grunnlagt, bygget og opprettholdt ved direkte åpenbaringer? Om disse kjensgjerninger var gravd ned og omhyggelig skjult av mennesker hvis levebrød ville ha kommet i fare så snart de fikk anledning til å lyse opp i menneskenes ansikter, var de ikke lenger skjult for oss, og vi ventet bare på at befalingen skulle bli gitt: 'Stå opp og bli døpt.'

Ikke lenge hadde dette vært vårt ønske før det ble til virkelighet. Herren, som er rik på barmhjertighet og alltid villig til å besvare den ydmykes vedvarende bønn, kom ned og åpenbarte sin vilje for oss etter at vi, fjernt fra menneskenes boliger, hadde påkalt ham på en inderlig måte. Plutselig, og likesom rett ut av

72a vs Døperen
Johannes.
b L&P 27:12–13.
vs Peter.
c vs Jakob, sønn

av Sebedeus.
d vs Johannes, sønn
av Sebedeus.
e vs Nøkler,
prestedømmets.

f vs Melkisedekske
prestedømme, Det.
g vs Eldste.
73a vs Hellige ånd, Den.
b vs Profeti, profetere.

74 Vårt sinn var nå blitt opplyst, Skriftene begynte å utfolde seg for oss til vår ^aforståelse, og den ^bsanne mening og hensikt i dens mer dunkle avsnitt ble åpenbart for oss på en måte som aldri før kunne ha blitt oss til del eller som vi tidligere kunne ha tenkt oss. Inntil videre ble vi imidlertid nødt til å hemmeligholde omstendighetene rundt det at vi hadde mottatt prestedømmet og var blitt døpt på grunn av den forfølgelsens ånd som allerede hadde gjort seg gjeldende i området.

75 Vi hadde blitt truet med

overfall fra pøbelens side fra tid til annen, ja, til og med av dem som bekjente seg som religiøse. Og deres planer om å overfalle oss ble bare motvirket av innflytelsen (under guddommelig forsyn) fra min svigerfars familie som var blitt meget vennligsinnet mot meg, og som var motstandere av pøbelansamlinger og mer enn gjerne ville jeg skulle få anledning til å fortsette oversettelsesarbeidet uten å bli avbrutt og derfor tilbød og lovet oss beskyttelse mot all ulovlig fremferd så langt det sto i deres makt.

evigheten, talte Forløserens røst fred til oss mens sløret ble trukket til side og Guds engel kom ned ikledd herlighet og ga oss det budskap vi så ivrig hadde sett frem til, samt nøklene til omvendelsens evangelium. Hvilken glede, hvilket under, hvilken forundring! Mens verden var forpint og ute av seg – mens millioner famlet seg frem likesom den blinde etter veggen og mens alle mennesker likesom en eneste stor masse bare hadde uvisshet å støtte seg til – skuet våre øyne og våre ører hørte – som i det klareste dagslys, ja, klarere enn i skinnnet fra maisolens stråler som da kastet sin glans over naturen! Og deretter hans røst, gjennomtrengende om enn mild, og hans ord 'Jeg er deres medtjener', fjernet all frykt. Vi lyttet, vi stirret og vi undret oss! Det var en engels røst, en engel fra herlighet, det var et budskap fra Den Aller Høyeste! Og mens vi hørte, frydet vi oss mens hans kjærlighet satte våre sjeler i brann og vi ble innhyllet i et syn av Den Allmektige! Hvor var det rom for tvil? Ikke noe sted, uvisshet var borte, tvil var sunket hen for aldri mer å komme frem, mens oppspinn og bedrag var borte for bestandig!

Men, kjære bror, tenk, tenk et øyeblikk videre på den glede som fylte våre hjerter og i hvilken undring vi må ha knelt (for hvem ville ikke ha bøyet kne for en slik velsignelse?) da vi under hans hånd mottok Det hellige prestedømme idet han sa: 'I Messias' navn overdrar jeg til dere dette prestedømme og denne myndighet som skal forbli på jorden for at Levis sønner igjen kan ofre et offer til Herren i rettferdighet!'

Jeg skal ikke forsøke å gi en malende beskrivelse for dere av mitt hjertes følelser, ei heller av den storslagne skjønnhet og herlighet som omga oss ved denne anledning, men dere vil tro meg når jeg sier at hverken jord eller mennesker med all sin veltalenhet engang kan begynne å forme språket på en så fengslende og opphøyet måte som denne hellige person. Nei, ei heller har denne jord kraft til å gi den glede, skjenke den fred eller fatte den visdom som fantes i hver eneste setning slik de ble gitt ved Den hellige ånds kraft. Mennesket kan bedra sine medmennesker, bedrag kan følge bedrag og den ondes barn kan ha makt til å forføre døren og den uvitende, inntil den store hop ikke har annet enn oppspinn

74a vs Forstand, forståelse.

b Joh 16:13.

til føde, og falskhetens frukt i sin malstrøm fører den fortumlede til graven. Men en eneste liten berøring av hans kjærlighets finger, ja, en eneste stråle av herlighet fra verden der oppe, eller et ord fra Frelserens munn fra evighetens skjød, forvandler alt sammen til ubetydeligheter og visker det for bestandig ut av sinnet. Forvissningen om at vi var i en engels nærhet, vissheten om at vi hørte Jesu røst og den ubesudlede sannhet som utgikk fra en ren personlighet som var ledet av Guds vilje, er for meg hinsides all beskrivelse, og så lenge jeg får anledning til å være her på jorden, vil jeg alltid se tilbake på dette uttrykk for Frelserens godhet med undring og takksigelse, og i de boliger hvor fullkommenhet dveler og synd aldri kommer inn, håper jeg å tilbe på den dag som aldri skal opphøre." – *Messenger and Advocate*, bind 1 (oktober 1834), s. 14–16.

TROSARTIKLENE

I JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

VI ^atror på ^bGud den evige Fader og på hans ^cSønn Jesus Kristus og på ^dDen hellige ånd.

2 Vi tror at menneskene vil bli straffet for sine ^aegne synder og ikke for ^bAdams overtredelse.

3 Vi tror at hele menneskeheten kan bli ^afrelst gjennom Kristi ^bforsoning ved å ^cadlyde ^devangeliets ^elover og ordinanser.

4 Vi tror at evangeliets første prinsipper og ^aordinanser er: for det første, ^btro på Herren Jesus Kristus, for det annet, ^comvendelse, for det tredje, ^ddåp ved nedsenkning til ^esyndenes forlatelse, for det fjerde, ^fhåndspåleggelse for ^gDen hellige ånds gave.

5 Vi tror at en mann må ^akalles

av Gud, ved ^bprofeti og ved ^chåndspåleggelse av dem som har ^dmyndighet, for å kunne ^eforkynne evangeliet og forrette dets ^fordinanser.

6 Vi tror på den samme ^aorganisasjon som fantes i den opprinnelige Kirke, nemlig ^bapostler, ^cprofeter, ^dhyrder, lærere, ^eevangelister osv.

7 Vi tror på ^atungemålgaven, ^bprofeti, ^cåpenbaring, ^dsyner, ^ehelbredelse, ^ftydning av tunger osv.

8 Vi tror at ^aBibelen er ^bGuds ord så langt som den er ^criktig oversatt. Vi tror også at ^dMormons bok er Guds ord.

9 Vi tror på alt som Gud har ^aåpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt

1 1a vs Tro.
b vs Gud, guddommen – Gud Faderen.
c vs Gud, guddommen – Gud Sønnen; Jesus Kristus.
d vs Gud, guddommen – Gud Den hellige ånd; Hellige ånd, Den.
 2a 5M 24:16; Esek 18:19–20. vs Ansvarlig; Handlefrihet.
b vs Fall, Adam og Evas.
 3a Mosiah 27:24–26; Moses 5:9. vs Frelse.
b vs Forsoning.
c vs Lydighet,

lydig, (ad)lyde.
d vs Lov.
e vs Evangelium.
 4a vs Ordinanser.
b vs Tro.
c vs Omvende, omvendelse.
d vs Dåp, døpe.
e vs Syndsforlatelse.
f vs Håndspåleggelse.
g vs Hellige ånds gave, Den.
 5a vs Kall, kalle, kalt av Gud.
b vs Profeti, profetere.
c vs Håndspåleggelse.
d vs Myndighet; Prestedømme.
e vs Forkynne.
f Alma 13:8–16.
 6a vs Kirke, tegn på den sanne – Kirkens organisasjon.

b vs Apostel.
c vs Profet.
d vs Biskop.
e vs Evangelist; Patriark, patriarkalsk.
 7a vs Gaver, Åndens. vs Tungemålgaven.
b vs Profeti, profetere.
c vs Åpenbaring.
d vs Syn.
e vs Helbrede, helbredelse.
f 1 Kor 12:10; Mormon 9:7–8.
 8a vs Bibel.
b vs Guds ord.
c 1 Ne 13:20–40; 14:20–26.
d vs Mormons bok.
 9a vs Åpenbaring.

vil ^båpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike.

10 Vi tror på ^aIsraels innsamling i bokstavelig forstand og på gjenopprettelsen av de ^bti stammer, at ^cSion (det nye Jerusalem) vil bli bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personlig vil ^dregjere på jorden, og at jorden vil bli ^efornyet og få sin ^fparadisiske ^gherlighet.

11 Vi fordrer ^arett til å dyrke Den Allmektige Gud i overensstemmelse med vår egen ^bsamvittighet, og innrømmer alle mennesker den samme rett. La dem ^ctilbe hva som helst, hvor

som helst og på hvilken som helst måte de ønsker.

12 Vi tror at vi må innordne oss under konger, presidenter, fyrster og øvrighetspersoner og at vi må adlyde, hedre og oppholde ^alovene.

13 Vi tror at vi må være ^aærlige, pålitelige, ^bkyske, kjærlige, dydige og at vi må ^cgjøre godt mot alle mennesker. Vi kan i sannhet si at vi følger ^dPaulus' formaning – vi tror alt, vi ^ehåper alt, vi har tålt meget, og vi ^fhåper å bli istand til å ^gutholde alt. Vi trakter etter alt som er ^hdydig, skjønt, prisverdig og godt.

JOSEPH SMITH.

9b Amos 3:7;
L&p 121:26–33.
vs Skriftene –
Profetier om
hellige skrifter.
10a Jes 49:20–22; 60:4;
1 Ne 19:16–17.
vs Israel – Israels
innsamling.
b vs Israel – Israels
ti tapte stammer.
c Ether 13:2–11;
L&p 45:66–67;
84:2–5;
Moses 7:18.

vs Jerusalem,
Det nye;
Sion.
d vs Tusenårsriket.
e vs Jord – Jordens
renselse.
f dvs en tilstand lik
Edens have;
Jes 11:6–9; 35; 51:1–3;
65:17–25;
Esek 36:35.
vs Paradis.
g vs Herlighet.
11a L&p 134:1–11.
b vs Handlefrihet.

vs Samvittighet.
c vs Tilbe, tilbedelse.
12a L&p 58:21–23.
vs Lov.
13a vs Oppriktighet,
rettskaffenhet;
Ærlig, ærlighet.
b vs Kyskhet.
c vs Tjeneste.
d Fil 4:8.
e vs Håp.
f vs Holde ut.
g vs Dyd;
Sømmelighet.